

Vestitorul

ANUL III, Nr. 22 OCTOMBRIE/NOEMBRIE 1951

Gajul viitorului

Autorii loviturii de stat dela 23 August intervin în desbaterea acestei chestiuni cu o nouă interpretare ce-o dau actului lor. Este adevărat că prezentul e sumbru, că închisorile gem de Români și crematoriile fumegă fără încetare, că națiunea întreagă, cum s'ar exprima un bine cunoscut esseist român, rătăcește pe „culmile disperării". Dar, spun tot ei, să nu ne lăsăm sufletele copleșite de imaginea acestui infern pământean. Să ne aruncăm privirile puțin mai departe. Roadele acestui act, atât de criticat și condamnat, abia mâine se vor vedea. In momentul eliberării. Atunci vom primi răsplata pătimirilor prin care trecem acum. Atunci vom valorifica acest titlu — înțeleptul act dela 23 August — și pe baza lui România își va pretinde drepturile și reconstitui hotarele. „Ce titre international de la Roumanie sera invoqué d'une manière réellement utile dans les délibérations futures des représentants du monde libre". (Declarația Comitetului Național). Aceste „neplăceri pasagere" — cum le caracterizează La Nation Roumaine — pe care le suferă actualmente poporul român, se vor solda cu mari binefaceri în viitor. Activul poporului român va înregistra o strălucită urcare și atunci își vor lua revanșa și oamenii astăzi atât de detestați.

Este o schimbare de limbaj, de ținută față de această problemă, o nouă perspectivă a lui 23 August, care trebuie examinată cu atenția cuvenită. După câte ne aducem aminte, punctul de vedere mai sus exprimat, n'a fost întotdeauna propriu celor ce-l susțin astăzi. Când au împins România pe linia sovietică, ei au crezut în eficacitatea imediată a actului lor, în formula unei păci grabnice, care să restabilească fără nicio altă complicație vechile situații. Și mai târziu, când Rușii au început să-și arate de-a binelea intențiile, tot mai nădăjduiau, ca dela o zi la alta, aliații să intervină energic în România și penetrația sovietică să fie jugulată. Cei mai surprinși de rostogolirea sălbatică a evenimentelor și de cărămizile ce le cădeau în cap, au fost tocmai oamenii care au schimbat certitudinile politice cu atmosfera ce respira din Charta Atlanticului.

Astăzi, autorii capitulării dela 23 August au aierul să spună că nici ei n'au fost atât de străini de realitate, că au prevăzut și ei prăpădul ce se va abate asupra țării, dar, n'au avut ce face, au trebuit să angajeze națiunea în acest defileu primejdios, pentru a-i salva pozițiile ei viitoare. Fără îndoială, în politica unui stat, adeseori ești avizat la sacrificii de moment în contul unor planuri viitoare. Faci un pas înapoi, ca să lași să se maturizeze anumite situații. Anglia, de pildă, a cedat la München, ca să-și desăvârșească înarmările și să se fixeze pe o poziție de luptă mai avantajoasă. Dar în astfel de cazuri când împrejurările constrâng pe conducătorii unei națiuni la anumite abdicări, trebuie să existe un echilibru între concesiunile făcute momentan și posibilitățile de recuperare în viitor. Revenind la exemplul Angliei, nu ne putem imagina nicio clipă bărbații de stat ai acestei țări cedând atât de mult presiunilor străine încât să accepte înglobarea patriei lor într'un alt imperiu. Baza de refacere a unui organism statal trebuie să rămână intactă.

23 August e un gaj prea scump. Am oferit învingătorilor spre exterminare întregul popor românesc. Prin „exterminare", nu înțelegem numai faptul fizic al genocidului — care a lu-

(continuare în pag. 2)

„Cine crede în naționalism nu poate admite ideia imperialismului, care e o ideie cosmopolită și tinde să distrugă naționalitatea altor popoare."
Gilbert Keith Chesterton.

Naționalismul la răscruce

Cel de al doilea răsboiu mondial, se afirmă deobiceiu, a lichidat un mit, mitul naționalismului. Odată cu prăbușirea puterilor Axei, naționalismul a suferit o înfrângere decisivă. Omenirea coalizată a respins această formulă de viață, căutându-și alte drumuri. S'a produs o selecție de idei-forță și viitorul și-a închis obloanele pentru naționalism. Nu mai rămân așa dar în prezență decât două doctrine care își dispută întâietatea în lume: democrația și comunismul.

Concluzia aceasta nu e tocmai exactă. In realitate, nu naționalismul a fost răpus odată cu capitularea dela 1945, ci falsul naționalism, naționalismul agresiv și imperialist, care nu-i decât o remanență a perioadei burghezo-capitaliste. Naționalismul autentic nu are nimic de-aface cu poftele de cucerire și aservire a altor popoare. El reprezintă faza de proecție în istorie a conștiinței interioare a unui neam, de maturizare spirituală a unui popor. El nu este revanșard, nu este pornit spre rapt, viclenii și agresiuni. El cultivă imanențele unui popor și respectă în acelaș timp geniul creator al altor popoare. Naționalismul este o formulă de convețuire în duh a tuturor popoarelor.

Natural că restaurarea acestui adevăr reclamă eforturi penibile și de lungă durată. Opinia publică din Occident e subminată de falsuri, de minciuni, de slogane propagandistice, de prejudecăți de cea mai ieftină calitate. Chiar rostirea termenului „Naționalism" provoacă o anumită repulsie în aceste cercuri, considerându-l o noțiune osândită, un principiu definitiv eșuat. Tema care se pune este extrem de dificilă: a degaja din ruinile morale ale răsboiului permanențele naționalismului, a detașa imaginea lui pură de niște exterioare istorice care nu convin fondului său și nu-i aparțin prin esență. Și toată această luptă de clarificare a noțiunilor trebuie dată cu o opinie publică ostilă, trăind încă sub povara grelelor acuzații ce s'au adus naționalismului.

Dificultăți în calea unei juste interpretări și reevaluări a naționalismului nu provin numai din tabăra foștilor inamici ai puterilor Axei. Rezistențe tot atât de aprige se ridică și din sfera naționaliștilor. Există curente în sânul lor, cari nu și-au schimbat perspectiva trecutului și n'au învățat nimic din teribila lecție a răsboiului. Aceste tendințe se orientează exclusiv după erorile săvârșite de aliați și au mai puțină înțelegere pentru erorile ce le-au făcut marile state naționaliste. Adevărul este că haosul actual din Europa se datorește în egală măsură marilor puteri naționaliste și marilor puteri democratice. Singurii care au profitat de pe urma acestei viziuni precare a destinului uman au fost bolșevicii. E o pagubă comună și o responsabilitate comună. Ceeace înseamnă că răul nu poate fi reparat decât printr'o nouă închegare a frontului european, printr'o fixare activă a naționaliștilor alături de forțele Occidentului.

O poziție intermediară este și utopică și primejdioasă. Acei care susțin afirmații de această natură nici cu Rusia, nici cu America, ci cu Europa — în realitate, de bună credință fiind, fac jocul Moscovei. Politicește, Europa nu mai există, în sensul că nu mai are viabilitate proprie, nu mai dispune de armătura de state, care să-i garanteze integritatea istorică. Europa a fost lichidată la Casablanca, Teheran și Yalta, devenind un câmp de tensiune între Statele Unite și Soviete. Europa nu poate fi restaurată decât odată cu alungarea bolșevismului din jumătatea ei răsăriteană și acest obiectiv nu poate fi realizat fără sprijinul american.

Puterile occidentale, și în special Statele Unite, dispun de un enorm potențial tehnic și economic. In schimb, în domeniul spiritului, se prezintă sărăcite de vlagă. Le lipsește un ideal, o credință, care să-i insuflețească în titanica încordare de astăzi. Naționaliștii pot complini acestui gol. Ei se simt profund atașați de sufletul națiunii lor — singura entitate istorică ce poate fi opusă cu succes bolșevismului. Dispunând de acest tezaur doctrinar, indispensabil pentru crearea unui front anticomunist compact, curajos

şi puternic, naţionaliştii nu se pot preda unor atitudini oscilatorii. E o datorie care emană din propriul lor conţinut. Dacă Europa le este atât de scumpă, dacă cred în misiunea ei civilizatorie, atunci nu pot fi decât alături de cei care o pot salva.

Şi dacă naţionalismul mai are o şansă în lume, ea nu se poate împlini decât pe calea unei fraternizări totale cu democraţiile, în lupta care s'a încins astăzi pe tot globul.

Gajul viitorului

(urmare din pag. 1)

ni proporţii alarmante în Moldova şi Dobrogea, ci mai cu seamă şi desfigurarea tipului de Român, depersonalizarea istorică a naţiunei noastre. Poate compensa imaginea materială a patriei — teritoriul ce-l vom recăpăta mâine, să zicem, graţie lui 23 August — jalea şi pustiul cu care ne vom întâlni în domeniul biologic şi spiritual? Câţi Români vor mai rămânea şi câţi străini? Şi din cei vii şi sănătoşi, câţi vor mai adăposti în sufletul lor valenţele creatoare de istorie şi cultură românească? Nu vom întâlni o enormă masă de indivizi înstrăinată de neam, imbecilizată de aberaţiile marxisto-leniniste? Gândindu-se la aceste consecinţe, probabil că conspiratorii dela 23 August ar fi fost mai circumspecţi cu provocarea destinului.

Dar tragedia lor şi a ţării nu se opreşte aici. 23 August „ce titre politique, que la Roumanie invoquera lors des délibérations futures" e un titlu de o extremă fragilitate. Nu e tocmai atât de sigur că, invocat „lors des délibérations futures", îşi va produce efectele salutare pe care le prevăd D-nii Creţeanu şi Vişoianu. Să dea Dumnezeu să fie altfel, dar nouă ni se pare că 23 August e un titlu care se devalorizează pe zi ce trece şi în ochii aliaţilor şi, deaceea, „lors des délibérations futures" e mai prudent să nu ne prezentăm exclusiv cu el. Aceasta a fost remarcată şi de membrii Comitetului Naţional. In declaraţia făcută de 23 August, s'au simţit obligaţi să-l întărească cu un alt titlu mai convingător, mai impresionant, sângele vărsat şi suferinţele îndurate de poporul român în lupta contra opresiunii sovietice. Aceasta, da. Acest titlu reprezintă într'adevăr un capital moral şi politic al naţiunii noastre, de care conducătorii ei vor putea face uz, când se va desbate viitoarea aşezare a Europei. Numai că cele două titluri nu merg împreună şi mai ales nu pot fi susţinute de aceiaşi oameni. Titlul martiriului naţional este izgonirea erorii cuprinse în actul capitulării, iar oamenii care au oferit victima călăului nu pot vorbi în numele ei.

Deci 23 August a devenit un titlu politic incert? Pentrucă a început să se osifice, să prindă contururi istorice. El e legat de fizionomia şi finalul celui de-al doilea războiu mondial. In vreme ce valorificarea titlului, autorii lui 23 August n'au putut să o pună imediat în aplicare, fiind nevoiţi să o amâne până la sfârşitul celui de-al treilea războiu mondial. Care nu se ştie nici când va începe, nici când şi cum se va sfârşi şi nici ce situaţii noi va naşte. In acest interval câte schimbări nu se pot produce în lume. Alţi oameni, alte interese şi conjuncturi. Al treilea războiu mondial impune o nouă organizare a forţelor, în care duşmanii şi învinşii de ieri, pot deveni aliaţii de azi. Un argument estompat în istorie, cum e 23 August, rămâne valabil numai dacă nu va contrazice structura politică ce se va plăsmui dintr'al treilea războiu mondial. Supravieţuitorii acestui războiu vor fi desigur mult mai preocupaţi să valorifice titlurile şi distincţiile câştigate în acest războiu, decât să-şi amintească ce a fost cu un deceniu sau două în urmă. E suficient să amintim cazul Poloniei, care în cursul unuia şi aceluiaş războiu şi-a pierdut titlul pentru a cărui apărare puterile occidentale au jucat cartea războiului, independenţa şi suveranitatea sa.

Dar mai e şi altă latură a problemei. Cel de-al treilea războiu mondial va fi o replică a erorilor săvârşite de aliaţi în cel de-al doilea războiu mondial. 23 August a ajutat la consumarea acestor erori, contribuind mai mult decât oricare alt fapt politic sau militar la penetraţia Ruşilor în inima Europei. Acum însă erorile vin la scadenţă. Ele trebuie reparate. Occidentalii s'au trezit şi se înarmează. De astă dată ei sunt în căutarea forţelor care îi pot ajuta într'un eventual conflict cu Sovietele. Acestea capătă în ochii lor o importanţă mai mare decât situaţiile şi titlurile conferite de cel de-al doilea războiu mondial. Nici noi nu ne putem prezenta în faţa lor cu un titlu care s'a întors împotriva noastră, care s'a dovedit a fi o eroare şi de care înşişi aliaţii aducându-şi aminte, trebuie să-şi frângă mâinile de necaz. Trebuie să luăm act de prefacerile fundamentale ce au survenit în lume şi să venim cu aportul nostru în lupta ce s'a angajat între Orient şi Occident. Abia atunci, alături de suferinţele ce le-a îndurat poporul român de şapte ani de zile, ne vom cuceri titluri politice, care să dea României reparaţiile cuvenite. Lupta contra bolşevismului este cel mai bun gaj al viitorului.

Revizuirea programelor

Fără spirit de polemică, am fi curioşi — şi alături de noi în această curiozitate stă întreaga suflare românească — să cunoaştem în ce măsură experienţele ultimului deceniu şi perspectivele haosului ce vom găsi în ţară, au dat vreo influenţă în programele partidelor istorice.

Sperăm că prelungitul răgaz pe care evenimentele internaţionale îl oferă militanţilor politicei româneşti exilaţi, este folosit de aceştia pentru a îşi adapta programele cerinţelor vremii şi evoluţiei de gândire. Credem chiar că o confruntare a diferitelor puncte de vedere, făcută în anii exilului ar fi constructivă şi ar netezi drumurile de mâine. In acelaş timp, o astfel de precizare a poziţiilor ar dovedi maselor de Români exilaţi, preocupările serioase ale viitorilor candidaţi la posturi de conducere şi ar permite celor mulţi, neîncadraţi în partide politice, să îşi concretizeze preferinţele, oferindu-şi colaborarea.

Este adevărat că sub aspectul alcătuirii şi recrutării de aderenţi, Comitetul, sau organizaţiile sale se apropie mai mult de un fel de „Jockey Club" sau „Automobil-Club" decât de o vastă asociaţie a tuturor Românilor anti-comunişti. Un cerc închis, în care nu se admite un membru nou, dacă nu este agreat de membrii vechi. Fără ezitare, putem prognostica modificarea acestui concept, în momentul începerii războiului. Majoritatea acelei minorităţi, care astăzi se consideră unsă (bonnet soit qui mal y pense) cu exclusivitatea dreptului de a apăra destinul unui neam cotropit, va ceda cu mărinimie posturile avansate de luptă şi îşi va rezerva doar monopolul posturilor de comandă cât mai îndepărtate de bătaia focului. In acel moment, cei care se îmbulzeau acum câţiva ani pentru a da mâna cu generalul Susaikov, cu Ana Pauker sau Petre Groza, vor distribui vibrante apeluri patriotice şi ordine de mobilizare „tuturor fiilor ţării", fără deosebire de credinţe. Cei care au colaborat cu Moscova şi cu prepuşii ei, vor ierta pe cei care de un sfert de veac au declarat comunismului un război, pe care îl duc în continuare şi în care nu au capitulat nici la Sărata, nici la Buchenwald şi nici la 23 August.

Am putea adăuga că şi „iertarea" fără rezerve să fi acordată doar celor care nu se vor mai întoarce de pe front sau din misiuni speciale.

Până la cântărirea aporturilor pe care unii şi alţii le vor aduce când acţiunea anti-comunistă se va transforma în războiul desrobirei, sunt însă multe de făcut. Şi dat fiind că nouă nu ni se cer păreri, aşteptăm deja cei ce cred că sunt chemaţi să conducă, să lămurească opinia publică românească asupra proiectelor ce pregătesc întru tămăduirea rănilor ţării şi a ridicării ei, după eliberare.

Nu credem că exponenţii partidelor istorice şi-ar închipui că eliberarea pământului românesc de trupele sovietice şi preluarea conducerii guvernului nu le-ar suscita alte dificultăţi decât întocmirea unui buget sau a listelor electorale.

Scutiţi, majoritatea, de a-şi câştiga prin munci grele amara pâine a exilului şi mărturisind ca unică îndeletnicire pe acea de „om politic", au datoria — cel puţin în acest domeniu — să nu se anchilozeze în trecut.

Deaceea, pe lângă critica justificată a legilor, fărădelegilor şi aşezărilor din România ocupată, s'ar cere să înşiruie în presa de care dispun şi o difuzare a normelor şi programelor pe baza cărora îşi asumă, pentru azi şi mâine, calităţi de guvernanţi.

Denunţuri şi denunţători

Denunţul făcut în cursul verii împotriva D-lui Malaxa, de către D-nii Vişoianu şi Creţeanu, nu constituie decât un caz mai răsunător într'o activitate continuă de denunţuri, care din păcate nu se limitează la grupul din jurul Comitetului Naţional.

Este rezultatul unei stări morbide de neputinţă şi de teamă. Sunt oameni care au fost ridicaţi, sau au asumat, diferite funcţiuni de conducere pe diferite planuri, sau care aspiră la ele, fără a avea însă autoritatea pe care ele le implică. Această autoritate izvorăşte dintr'o ţinută interioară şi dintr'o activitate politică creatoare şi ea lipseşte. Iar paralizia acţiunii şubrezeşte orice fundament al posturilor de autoritate şi generează teama că situaţia nu poate dăinui, că golul politic nu poate fi permanent. Neavând calităţi sau activităţi pozitive pe care să le opună concurenţilor, singurul mijloc rămâne încercarea de a paraliza orice altă activitate. Pentru cei care trebuie să-şi scape viaţa, orice mijloc este îndreptăţit şi chiar crima în aceste împrejurări se numeşte legitimă apărare. Şi sunt mulţi cei care luptă cu disperare să-şi scape viaţa politică. Numai că agonia lor politică nu este datorită unei intervenţii străine, ci unei descompuneri interioare, neputinţei de a face faţă sarcinilor pe care le impun vremurile şi împrejurările în care trăim.

Nu este deci de mirare că indignările oratorice sau desvoltate în articole de ziar împotriva ignominiilor la care asistăm mereu nu au niciun efect. Mai ales că alături de indignările sincere, fac corp şi cele ipocrite. De multe ori descoperi sub veşmântul verbal neîntinat, numai satisfacţia de a vedea pe un concurent dat la iveală într'o lumină atât de murdară, satisfacţia de a vedea că în jocul practicat reciproc, adversarul s'a fost odată suficient de dibaciu, n'a reuşit să-şi acopere mâna. Cum în acest fel, în discuţia pornită în jurul denunţului făcut împotriva D-lui Malaxa, s'a pus în evidenţă mai mult situaţia ridicolă a D-lor Vişoianu şi Creţeanu, care au fost obligaţi să-şi declare veniturile băneşti, astfel încât toată lumea a putut afla cât a mai rămas în fiinţă, din faimosul fond elveţian. (Fondul acesta, devenit măr de discordie, a dus la ruperea fostului Comitet Naţional şi mai constituie şi azi singura preocupare, singurul subiect de discuţie între cei care ar vrea să se numească oameni politici români. Când va fi mâncat în întregime, s'ar putea ca întreaga activitate politică românească din exil să înceteze din lipsă de obiect.)

Ipocrizia ca şi bănuiala de ipocrizie care se aruncă şi asupra celui mai curat, precum şi nivelul meschin la care se desfăşoară preocupările noastre, răpesc orice eficacitate argumentelor morale. Mai ales că noi exilaţii suntem prea puţini numericeşte, toţi cu poziţii şi interese clar cristalizate şi fără o masă flotantă suficientă, care să dea consistenţă unui curent de opinie. Şi aşteptăm prea mult din afară rezolvarea problemelor noastre, ca să ţinem seama de ceeace gândeşte fiecare dintre noi.

Un stigmat moral rămâne aplicat tuturor activităţilor neonorabile, indiferent dacă el este resimţit acum sau nu. Obligaţiunile de demnitate individuală, de solidaritate naţională, de respect reciproc trebuiesc reamintite, chiar celor care le consideră obligaţiuni care nu-i privesc. Fie şi numai ca să nu se creadă că suveranţa lor temporară este definitiv accep-

(continuare în pag. 14)

M. S. Regele Mihai I.

Ziua Regelui

Ziua Regelui este pentru noi un moment de reculegere în mijlocul împrejurărilor dure în care trăim şi de reîmprospătare a puterilor în pregătirea luptei pe care trebuie s'o dăm. Este un prilej de a aminti atitudini din viaţa Lui, care s'au integrat pe linia de viaţă a neamului în momentul când au fost luate. Şi amintirea lor este amintirea istoriei imediate, care ne poate servi ca învăţăminte pentru viaţa noastră de fiecare zi, viaţă care trebuie identificată cu lupta de salvare a neamului.

Am putea spune că momentul urcării pe tron a Regelui nostru, coincide cu momentul de reacţiune a poporului român de a nu se lăsa dus în prăpastie. Pregătirea şi purtarea războiului din răsărit s'au făcut sub domnia Lui. A încercat bucuria victoriilor şi suferinţa înfrângerilor alături de ostaşii care l-au purtat şi de întreg neamul care i-a sprijinit.

Dar forţele comuniste au atins pământul ţării şi poziţiile au fost răsturnate. Regele Mihai I a fost cel dintâiu care s'a împotrivit atacurilor date împotriva instituţiilor româneşti. A rupt relaţiile cu guvernul Groza impus prin silnicie de Vâşinski. Şi-a dat însă seama că forţei moscovite nu-i poate răspunde cu proteste de intrare în legalitate şi nici cu forţa. Pe linia marilor noştri domni, a adoptat o tactică de hărţuială şi temporizare. Iar regimul comunist a trebuit să lovească mai întâiu monarhia, ca să poată apoi ataca fiinţa poporului român.

In străinătate Regele n'a afişat niciodată fastul unui monarh, prezent la orice manifestări, ci înconjurându-se de o discreţie regală, pe care o impun momentele de crudă suferinţă prin care trece azi poporul român, a lăsat să străbată până la noi, îndemnuri de unitate şi de pregătire a luptei.

Iar când a coborît între Români, în mijlocul coloniei româneşti din Paris, îndemnul Său a fost din nou: Unitate în strădaniile româneşti. Acea unitate pe care n'o vom realiza, decât dacă suntem gata să ne desfacem de orice interes personal şi să ne lăsăm stăpâniţi numai de imaginea îndurerată a neamului şi de dorinţa de a ne dărui în lupta pentru el.

De ziua Regelui, care poartă numele conducătorului oştilor cereşti, Arhanghelul Mihail, Românii de pretutindeni trimit pioase gânduri monarhului şi dinastiei.

Trăirea în viitor

Unul din păcatele emigraţiei româneşti de astăzi — ca şi al emigranţilor politici în general — este exagerarea importanţei evenimentelor din lumea lor măruntă. Lupta pentru întâietate a acestor neînsemnate aşchii sărite din trunchiul neamului, atunci când toporul a lovit copacul, ocupă locul de frunte în preocupările şi eforturile „conducătorilor politici".

Uităm cu toţii că toate luptele dintre noi cei din afara ţării, nu numai că n'au nicio însemnătate, dar sunt privite cu mirare şi dispreţ de cei din ţară, cărora duşmanii au grije să le facă cunoscute. Şi mai ales nu ne gândim ce fleacuri ni se vor părea nouă înşine toate aceste lupte peste zece ani! Cine mai ştie azi — afară doar de vreun şoarece de bibliotecă, pregătind o teză prizărită de doctorat — de certurile dintre emigranţii români de după 1848? Cine se va mai descurca, peste cincizeci de ani, în puzderia de „comitete şi comiţii" ale emigraţiei române din 1951?!

Şi totuşi polemicele pe chestiunile secundare, înţepăturile răutăcioase în gazete, atitudinile duşmănoase chiar şi faţă de actele creatoare şi fără semnificaţie politică ale adversarilor, „pările" la „cei mari" . . . toate continuă, ba chiar pare că se înteţesc. Oamenii se agaţă cu disperare de trecut — (refuzând să accepte că „trecutul a trecut", cum ar spune Farfuridi) — se voiesc reprezentanţi „exclusivi" (toţi sunt exclusivi!) ai unor realităţi politice depăşite iremediabil, uitând — de pildă — că nu poţi fi în afara ţării, reprezentantul unui partid politic intrat în descompunere în ţară de peste douăzeci de ani şi suprimat azi chiar şi „fiziceşte" prin asasinarea şi deportarea ultimilor săi reprezentanţi.

Caracteristic pentru această sidire exclusivă pe trecut — şi am putea zice p e n t r u trecut! e proectul unei „Adunări Naţionale" (sau cam aşa ceva) în care ar trebui să ia parte de drept, nu ştim câte zeci de categorii de „foşti": foşti miniştri care au dat ţara pradă comunismului, foşti diplomaţi înstrăinaţi, ai căror copii nu ştiu româneşte şi care au sărutat mâna Anei Pauker, foşti generali care n'au văzut frontul, foşti deputaţi ai unor parlamente fantomă . . . „foşti" şi iar „foşti". Din această „Adunare" urmează însă să fie excluşi cu grijă toţi Românii care reprezintă a s t ă z i ceva, şi mai ales toţi cei ce reprezintă viitorul, toţi tinerii, cum exclusă rămâne şi orice reprezentare prin alegeri a marei mase a emigranţilor români care ar putea trimite în adunarea „foştilor" oameni supărători pentru deţinătorii de fonduri şi privilegii.

(Şi iată că am căzut şi noi în păcatul polemicei . . .!)

*

Dacă emigraţia românească vrea să-şi îndeplinească rostul în viaţa neamului, dacă vrea ca istoria să vorbească bine de ea, trebuie să dea cât mai puţină importanţă prezentului. Tot ce se petrece azi cu noi, cei din afara ţării nu are nicio însemnătate, dacă nu reprezintă o pregătire a viitorului.

Numai trăind în viitor, păstrând valorile omeneşti şi culturale româneşti în vederea folosirii lor în viitor (bune sau rele), având veşnic în minte ceasul întoarcerii acasă, vom putea fi folositori neamului.

Niciunul din noi nu trăeşte — sau nu ar trebui să trăiască — pentru ziua de azi. Emigraţia românească nu are înţeles, decât dacă va reuşi să aducă o contribuţie serioasă la restructurarea şi reconstruirea neamului şi a Ţării, în ziua eliberării. Aşa cum teologii ne învaţă că viaţa pe pământ e doar o pregătire pentru viaţa viitoare, o trecere către viaţa veşnică, tot astfel întreaga viaţă a emigraţiei române ar trebui să fie o continuă pregătire pentru viaţa neamului în viitor, o imensă încordare pentru a dobândi — nu pentru noi ci pentru Neam — o viaţă vrednică de el.

Ca în parabola talanţilor, Neamul ne va cere mâine aspră socoteală de felul cum am folosit darurile pe care el sau soarta ni le-au dat; cum am folosit p e n t r u N e a m libertatea noastră de a gândi, de a scrie şi de a munci; cum ne-am pregătit pentru răfuiala ce va face cu fiecare în acea zi. Şi va fi necruţător cu acei care doar şi-au îngropat talantul în pământ, au avut doar grije să-şi conserve preţioasa lor persoană şi averile, agăţându-se veşnic de trecut şi de „meritele" lor trecute, fără să facă în niciun fel rodnică în folosul neamului, pribegia lor.

Numai cu ochii în viitor, numai făcând din pregătirea viitorului gândul nostru de fiecare zi, vom putea fi socotiţi între „slugile bune şi credincioase" ale neamului. Dar nu viitorul nostru şi al „partidelor" noastre, ci viitorul neamului, dincolo de păcătoasa noastră fiinţă omenească.

A FI „FOST"

Intr'o bună zi, cea mai mare parte din ziarele româneşti din exil au primit, din partea secretarului unui grup cu firma „La adevăratul tineret naţional-ţărănist în exil", o scrisoare, prin care, unui alt grup, cel din jurul revistei „România Viitoare" i se contesta calitatea de a vorbi, de a scrie şi a face cercetări ştiinţifice, în sfârşit de a edita un organ al acestui tineret. Iar scrisoarea a fost publicată, fără comentarii, însoţită de comentarii sau de simple insinuări, după temperamentul şi morala redactorilor.

Singurul argument pe care scrisoarea mai sus pomenită l-a putut aduce, privea trecutul politic al redactorilor revistei „România Viitoare". Aceştia n'ar fi avut dreptul să discute problemele ţărănismului, deoarece până la o anumită dată, nu ar fi fost membri ai acestui partid. Dimpotrivă, nu pot fi reprezentanţi ai tineretului naţional-ţărănesc în exil decât cei care, iarăşi până la o anumită dată, au avut o anumită calitate. Nu numai scrisoarea s'a constituit exclusiv pe această problemă, „au fost, sau n'au fost", dar şi rudimentele de discuţie pornite s'au oprit tot numai la această problemă a trecutului. Fără îndoială recunoaşterea calităţii de membru într'un partid politic, ca şi a dreptului de a vorbi în numele lui, sunt probleme ale vieţii interne ale partidului respectiv. Deşi frământările din sânul unei astfel de organizaţii constituesc întotdeauna un spectacol pitoresc, iar pentru observatorul obiectiv, un simptom al sănătăţii sau lipsei de sănătate a vieţii politice, o intervenţie din afară nu este la locul ei în aceste controverse. Tot aşa cum nu poţi interveni în controversele doctrinare, pentru a recomanda sau a recunoaşte ca specifice unui partid anumite soluţii. Căci numai el singur este îndreptăţit să-şi formuleze doctrina politică şi să-şi stabilească sistemul de organizare. Abia când păşeşte în arena politică cu aceste două arme, o doctrină şi un sistem de recrutare şi organizare a membrilor, se poate începe o discuţie, fiindcă implicaţiile lor devin aparente. Viaţa publică începe să sufere, în bine sau în rău, într'o măsură mai mare sau mai mică, urmările existenţei şi activităţii partidului respectiv. Rostul luptei politice este a formula aceste urmări, a stabili legătura cauzală între cele două şiruri de fapte şi a propune o soluţie alternativă.

Prin urmare noi socotim că a fost aleasă greşit calea de a se trimite unor publicaţii din afara partidului naţional-ţărănesc, o contestare a calităţii de membru PNŢ. Şi am spune că problema este închisă prin lămuririle publicate în „România Viitoare", care au privit atât latura trecutului persoanelor puse în cauză, cât şi aceea a calităţii de membru PNŢ, dacă n'ar fi mai corect spus că în realitate, nici nu a fost vorba sub acest aspect, de o problemă. Intreaga chestiune nu ar fi meritat o menţiune, dacă nu ar face din nou necesară formularea câtorva reguli de etică politică ele-

(continuare în pag. 16)

Revizuirea tratatului de pace cu Italia

Dacă există un element de judecată, la lumina zilei, care să servească mai presus de toate, la stabilirea unei diferenţe radicale între metodele şi finalităţile lumii libere şi cele ale imperialismului sovietic, acesta este atitudinea fiecăruia dintre cei doi învingători faţă de învinşi. O analiză a recentului tratat de pace cu Japonia poate constitui prin ea însăşi un argument covârşitor în ceeace priveşte posibilitatea naţiunilor învinse de a se reintegra comunităţii lumii libere.

In lumea liberă, în ciuda gravelor erori săvârşite faţă de Germania, nu are loc acel cutremurător „Vae victis", dicton implacabil al Cremlinului în desfrânatul său marş imperialist. In afara hotarelor lumii sclavizate, care este astăzi lumea bolşevică, niciun popor nu este considerat incapabil de a se integra în comunitatea naţiunilor libere, respectându-i-se independenţa, sistemul politic şi caracteristicile sale fireşti. Isterismul propagandistic al Cremlinului, poate ţipa contra imperialismului occidental, contra tiraniei capitaliste şi contra tuturor fantasmelor pe care le perindă în faţa masselor inconştiente.

Nu vom fi noi aceia care vom proclama scopurile filantropice ale marilor puteri democratice. Dar într'o lume care tinde să se conducă după mari unităţi politice şi în mare măsură în umbra marilor forţe dominante, marea comunitate a naţiunilor libere, în curs de a se organiza împotriva agresiunii comuniste, îngăduie convieţuirea între popoare deosebite ca importanţă, şi face ca naţii mici să-şi trăiască viaţa lor şi să se desvolte cu valorile lor intime şi după propriile lor înclinări. Nimic din acestea nu se întâmplă în lumea Sovietelor.

Trecând acum peste faptul că comunismul dominat de Moscova înseamnă, ca doctrină, şi metode de distrugere, anihilarea celor mai elementare valori umane, ne interesează să revelăm acum un fapt teribil al realităţii imperialismului sovietic. Este vorba de hotărîrea sa fermă de a distruge orice personalitate proprie a naţiunilor şi statelor, înăbuşind orice invidualitate naţională în massa informă a Leviathanului sovietic, sub semn rusesc.

Revizuirea tratatului de pace cu Italia, hotărîtă de curând de către cele trei guverne ale marilor puteri vestice, adică Statele Unite, Anglia şi Franţa constituie prilejul şi simptomul celei mai importante deosebiri de metode, la care făceam aluzie mai sus. Intr'adevăr, aceste trei guverne au hotărît să rezolve printr'o revizuire, problemele puse de tratatul de pace cu Italia „în interesul desvoltării armonioase a cooperaţiei dintre naţiunile libere". „Un veto injust şi nejustificabil", afirma comunicatul celor trei guverne, a împiedicat integrarea Italiei în comunitatea Naţiunilor Unite, care este dorinţa tuturor naţiunilor libere şi pe de altă parte restricţiile şi incapacităţile la care este încă supusă Italia, nu sunt compatibile cu actuala situaţie mondială. Este vorba nici mai mult nici mai puţin decât de normalizarea internaţională a unei naţiuni învinse în ultima conflagraţie. Un proces amplu de normalizare politică a vieţii internaţionale a lumii libere, unde nu mai există distincţia între învinşi şi învingători, cum s'a putut observa şi cu Japonia şi în parte se poate constata şi cu Germania.

Dar ce se petrece în acest timp în lumea sovietică a aşa ziselor „democraţii populare"? In ce constă normalizarea vieţii dintre naţiuni în acea lume de teroare şi de moarte? Pentru spiritele cele mai puţin alarmate, nu era nevoie să se facă toate experienţele încercate, pentru a vedea diferenţa dintre tratamentul aplicat de Soviete celor învinşi şi tratamentul acordat de naţiunile libere. Pentru popoarele din Est, era deajuns să citească clauza strecurată în tratatele lor de pace, prin care Cremlinul îşi menţinea armata sa de ocupaţie în teritoriile lor, până la semnarea tratatului cu Austria, pentru a vedea intenţiile ruseşti. Vizibile de atunci, au devenit o tragică realitate în câţiva ani. In foarte puţini ani, naţiunile învinse au devenit o sută douăzeci milioane de sclavi, în slujba sovietelor şi a răsboiului lor imperialist. Şi în vreme ce pentru toate naţiunile libere, chiar pentru cele care au muşcat pâinea amară a înfrângerii, străluceşte din nou soarele libertăţii şi al independenţei, pentru popoarele supuse dominaţiei bolşevice, viaţa a intrat de mult în noaptea infernală şi aproape fără speranţă. Pentru că singura lor speranţă nu este aceia a unei posibile înţelegeri, a unei întoarceri la normalitate în termeni dialectici, ci speranţa într'un răsboiu pe viaţă şi pe moarte, care va trebui să sfărâme tirania comunistă.

Cremlinul „naţionalist şi religios"

Deşi internaţionalist în doctrină, „Cremlinul naţionalist" nu ar constitui o „contradictio in adjecto" considerând tendinţele actuale ale politicii ruseşti. Insă nu la această nuanţă a naţionalismului sovietic ne referim.

Emeriţi şahişti, oamenii Politbiroului moscovit nu urmăresc în jocul lor politic numai planul lor ofensiv, ei — mai ales — profită de greşelile adversarului în mişcările lui. Cum se spune în limbaj vulgar, Ruşii nu joacă şah numai cu piesele lor (pentru aceasta au şi fost întotdeauna campioni mondiali).

Desigur este acesta un merit ce le revine. Dar numai un merit de conjunctură. Greşala este a partenerilor, care fac abstracţie de o condiţie esenţială a jocului. Şi — pentru a reveni la oile noastre — occidentalii, printr'un conformism lipsit de viziune politică, s'au menţinut pe linia anti-naţională. Socotind mişcările naţionaliste filiaţiuni naziste şi profasciste, le-au taxat şi le tratează de duşmane ale ideologiei lor. Această greşală „occidentală" au surprins-o şi au speculat-o sovieticii.

Pentru a adânci neînţelegerea creată artificial de occidentali faţă de naţionalişti, sovieticii au luat partea acestora din urmă contra celor dintâi, în speranţa că vor minimaliza ameninţarea lor şi că vor evita o înţelegere atât de primejdioasă. Ei şi-au dat seama că şi „democraţiile" occidentale şi naţionaliştii duşmănesc de moarte comunismul, că şi unii şi alţii sunt apărătorii actualei civilizaţii şi că unirea lor într'un front unic înseamnă prăbuşirea dictaturii proletare.

Insă între pericolul naţionalist — imanent, dar mai îndepărtat — şi între primejdia imediată a războiului, Ruşii au făcut alegerea şi au lucrat în consecinţă. Şi trebuie să recunoaştem că, cel puţin în orientul mijlociu, au reuşit.

Intre Englezi şi naţionaliştii lui Mosadecq prăpastia este imensă. Numai eforturi de bună voinţă neînchipuit de mari vor putea evita o ruptură fatală. Conflictul anglo-persan este deajuns de elocvent.

Acest joc sovietic este însă mult mai întins. Ordinul Cremlinului, ca prin orice mijloc să se câştige încrederea „reacţionarilor" naţionalişti şi a fanaticilor religioşi, a fost executat cu deplin succes în Liban, în Siria, în Iordania, în Irak în Egipt şi chiar în Turcia, atât de ataşată de occidentali.

Pentru lipsa lor de aprehensiune faţă de mişcările naţionaliste — organic anti-comuniste — Anglia şi America sunt denunţate ca opresoare ale naţiunilor şi imperialiste.

Propaganda este întreţinută cu mare îndemânare de agenţii Moscovei, care încurajază nuanţele şovine ale mişcărilor naţionaliste şi religioase.

„Necesitatea urgentă de naţionalizare a conductei de petrol", agitată în Siria, *acţiunea extremiştilor de dreapta ai Marelui Muftiu al Ierusalimului, propaganda contra Angliei şi contra răposatului rege Abdullah* în Iordania, *acţiunea organizaţiei „Răsboiul Sfânt"* în Liban, *conlucrarea cu Moscova a membrilor „Pătratului de Aur"* în Irak, *problema Sudanului şi naţionalizarea Suezului*, în Egipt, toate aceste nelinişti sunt întreţinute şi speculate de Cremlin împotriva ocidentalilor şi în special a Marei Britanii, care se arată ostilă chiar faţă de veleităţile legitime ale acestor ţări. Englezii au stabilit singuri că primul ministru libanez, Riad-Bey-el-Solh a fost asasinat de un membru al partidului naţionalist sirian cu ajutorul comuniştilor.

Unde însă Cremlinul s'a întrecut pe sine a fost în propaganda religioasă.

Depăşind orice aversiune pentru Dumnezeu, Cremlinul a scos din scrinuri vechile fesuri turceşti, abolite de Ataturk, şi sub egida Semilunei şi a Coranului, deplânge în presa siriană *„soarta mahomedanilor obligaţi să trăiască sub jugul anglo-american"*. In Liban, jumătatea mahomedană a partidului comunist face aceeaşi propagandă religioasă şi xenofobă, sub orchestraţia posturilor de radio sovietice, al căror leitmotiv este: *„Numai întoarcerea la Islam în forma sa pură va permite naţiunilor mahomedane să se elibereze de jugul anglo-american."* Moscova a radiodifuzat sărbătorirea Bairamului şi tot la acest post de emisiune, Marele Muftiu al Kasakstanului şi-a găsit tribuna pentru a proslăvi eforturile de pace ale Rusiei. In Turcia propaganda religioasă a luat forme violente şi statuile lui Ataturk din Ankara, Istambul şi alte locuri au fost distruse.

Toate aceste fapte înseamnă tot atâtea succese sovietice şi poziţii, foarte primejdioase pentru apărarea anti-comunistă a Occidentului. Jocul sovietic are multiple consecinţe. In primul rând zădărniceşte unirea naturală şi necesară a celor două forţe anti-comuniste. In al doilea, macină forţele naţionaliste, singurele garante ale sănătăţii morale a popoarelor. In al treilea, provoacă turburări interne, prin reacţiunile ce fatal se nasc — ca în Turcia — iar în al patrulea — ca un corolar şi o finalitate sovietică — pregătesc terenul pentru comunizarea tuturor acestor ţări.

Dacă democraţiile, şi în special cea engleză, încearcă scrupule în a întinde mâna naţionaliştilor, această atitudine nu vădeşte numai orgoliu doctrinar ci şi o inexplicabilă neînţelegere a situaţiei politice. In aceste condiţii, salvarea lumii devine tot mai grea.

Poziţiei internaţionale a comuniştilor va trebui să i se opună o poziţie naţională a tuturor popoarelor, care vor să se apere şi care vor să evite în viitor o nouă aventură. Este aceasta un adevăr elementar, pe care nicio doctrină nu-l poate tăgădui. Cazul Chinei constituie o experienţă destul de dureroasă şi pierderea unei masse de cinci sute milioane de suflete — de care Molotov spunea că niciodată nu vor putea fi învinse pe calea armelor — trebuie să dea de gândit.

Criza opiniei publice

De când şi-a făcut apariţia în lume mentalitatea comunistă cu întreg balastul său de forţe negative şi disolvante, se spune că s'a produs o adevărată fractură socială si politică, ale cărei consecinţe pot avea enorme, tragice, proporţii. Această teribilă fractură a reuşit să descompună multe elemente fundamentale, fără care nu s'a putut niciodată concepe şi susţine niciun fel de societate normală.

Inainte ca la orizontul vieţii noastre politice să fi apărut bolşevismul, lumea, şi mai cu seamă lumea europeană dotată, după cum se ştie cu virtuţi istorice, cu capacitatea de a conduce pe alţii şi de a deţine o forţă constructivă, a reuşit să conserve întotdeauna, în cadrul organizaţiei sale vitale, un mănunchiu de principii fundamentale, care o defineau drept o lume „civilizată".

Modificările concepţiilor despre lume, revoluţiile, trecerile dela un regim la altul, modificările structurale şi instituţionale, apariţia de noi forme politice, necontenit reînoite, menţineau necontenit, în cadrul vieţii europene, ceva incoruptibil, neschimbător, permanent în ciuda fluidităţii şi a istoriei.

Intre valorile care compuneau acest patrimoniu permanent, se poate spune că ocupa un loc de frunte, în lumea noastră, ideia opiniei colective. Ea coincidea cu un complex de circumstanţe politico-psihologice, obiectivate în identitatea, mai mult sau mai puţin perfectă, între minoritatea guvernantă şi massa guvernată. Intotdeauna, politica şi formele de conducere s'au bazat pe o stare de opinie, pe o anumită lege a opinei, care mai târziu, în plin liberalism, a căpătat numele de „opinie publică". In această ordine de lucruri, legea opiniei publice a fost întotdeauna o autentică lege de gravitaţie istorică. Oricât de absolutist şi de tiranic ar fi fost un regim, oricât de arbitrară ar fi părut o formă politică determinată, dela Aristotel încoace, oricât de îndepărtată s'ar fi prezentat o anumită practică politică faţă de doctrina politică din care se inspira, această lege socială a opiniei publice nu a încetat niciodată să funcţioneze.

Revoluţia bolşevică are meritul şi vina de a fi epuizat, în avântările sale din viaţa politică rusească şi în manifestările sale din restul lumii, funcţiunea esenţială a acestei legi în viaţa societăţii şi a comunităţii internaţionale. Dărâmând o ordine socială şi producând disolvarea unei mentalităţi tipice a lumii noastre, bolşevismul a reuşit să distrugă această lege de bază a vieţii noastre sociale. Şi ca atare nu numai formele sociale moştenite sunt pe cale de a se nărui, ci şi omul, ca fiinţă socială şi politică, pierde acel sentiment de adeziune la o anumită ordine stabilită, care niciodată nu-l părăsise.

Cine îşi aruncă privirea la tragica stare de lucruri din spaţiul bolşevic al aşa ziselor democraţii populare, vede, cât de profund a fost acest proces de disolvare. Nu este vorba aici de un simplu regim de tiranie şi opresiune. Nici nu este vorba de a fixa un antagonism între casta minoritară puternică şi o massă de desmoşteniţi. Este în joc ceva mult mai important, ce se produce în forme tragice cu totul inedite. Bolşevismul urmăreşte distrugerea sentimentului originar al omului ce se simte membru al unei comunităţi, a acelui sentiment ce făcea ca omul să depăşească simplul cadru al vieţii personale. Oricât de mult ar manevra cu o frenezie patologică, concepte abstracte de tip general, oricât ar face să defileze în faţa masselor consternate, năruite într'o stare de imbecilitate colectivă, formule fără conţinut asupra Patriei proletare, a universului socialist şi a paradisului pământesc materialist, bolşevismul nu mai poate înşela pe nimeni asupra identităţii sale istorice. Lumea sovietică tinde să fie o lume esenţialmente nouă, întru cât a reuşit să fie o lume fără opinii, lumea celui mai desăvârşit agnosticism politic. O lume unde nu se guvernează, nu se participă, nu se aderă, nu se trăeşte sentimentul unei responsabilităţi colective.

Apăsarea acestei lumi asupra lumii civilizate este mult mai mare decât se crede. Comunismul s'a putut introduce în viaţa naţiunilor, reuşind să rupă elementele ce integrau echilibrul lor, creind o poziţie de antagonism între acele elemente. Comunismul, agravat cu imperialismul sovietic, ameninţă azi cu acelaş virus disolvant, întreaga lume. Experienţele sale sunt experienţe ce interesează şi angajează lumea întreaga. Şi ceeace se petrece cu naţiunile supuse ocupaţiei sovietice, devenite noui câmpuri experimentale ale bolşevismului, interesează în cel mai înalt grad pe orice om cu simţul responsabilităţii umane. Nimeni nu-şi va putea aroga titlul de guvernant al acelor popoare, câtă vreme nu va fi pătruns, cu un sens dramatic cu totul excepţional, lovitura de moarte pe care sentimentul opiniei publice l-a primit deopotrivă în Rusia şi în „democraţiile populare". Cei ce speră, ori pretind să guverneze mâine acele masse afectate în mod radical de un profund agnosticism politic, vor trebui să abandoneze multe din vechile formule învăţate în Academii, la tribună, în parlament. Fiindcă restaurarea sentimentului de opinie nu va depinde de disputa dintre partizanii libertăţii şi partizanii autorităţii, dintre partidele „istorice" şi partidele proaspete, dintre spiritele teoretice şi spiritele practice. A reface acest sentiment al opiniei publice, înseamnă a restitui omului cel puţin o parte din plenitudinea sa spirituală şi din capacitatea sa de a se simţi membru militant al unei vieţi colective, la care va trebui să participe cu responsabilităţi şi cu satisfacţii reînoite.

Culturalism Sovietic

Una din marile mistificări ale „revoluţiei mondiale bolşevice" este şi aşa numita revoluţie culturală. Cum comunismul este sau pretinde să fie un tot organic, un stil, era obligat să aducă şi soluţii în artă. Ce s'a întâmplat însă? Arta comunistă — şi ne referim tocmai la arta oficială — este tot ce poate fi mai contrar unei revoluţii artistice. Tendinţele artei sovietice dovedesc o întoarcere progresivă la formele academice — sau cum s'ar spune în limbajul casei — reacţionare. Fenomenul este desigur surprinzător la prima vedere. Cercetat însă mai cu deamănuntul îşi găseşte explicaţia sa.

Aceste tendinţe reacţionare de care vorbeam au devenit, desigur sub masca purismului comunist, o adevărată constantă a artei sovietice. Imixtiunea din ce în ce mai freeventă şi mai agresivă a autorităţii statale în procesul individual de creaţie artistică, „regulele" estetice pe care organisme pur politice le confecţionează pentru orientarea artiştilor, sunt manifestarea celei mai tiranice Academii ce a existat vreodată. Pretinzând că elaborează o artă populară, aceste reguli nu fac altceva decât apologia vulgărităţii. Confundând noţiunea de popor cu cea de vulg, arta sovietică nu este altceva decât o artă vulgară, ceeace înseamnă că este o anti-artă, pentrucă artă ca expresie fundamentală a frumosului nu poate fi prin însăşi definiţia ei, vulgară. Câteva fapte ne vor clarifica aceste consideraţii prealabile.

Să vedem puţin muzica sovietică. Pentru a lămuri tendinţele acestei muzici, este foarte semnificativ cazul compozitorului Şostacovici. Şostacovici este fără îndoială un muzician de talent (altfel nu ne-ar interesa). Cu toate acestea simfonia — faimoasa şi trâmbiţata simfonie Stalingrad — este una din cele mai mari platitudini care s'au scris vreodată în muzică. Un simbolism banal, un descriptivism exasperant, o totală sărăcie de teme, un gigantism care nu are nimic comun cu măreţia şi o grandilovenţă, care nu are nimic comun cu elovenţa. Pe lângă ea, Simfonia 1812 de Tschaikowsky (a cărei pastişe hipertrofiată este), apare ca o adevărată capodoperă. Dupăce o ascultă, auditorul cel mai rudimentar în ale muzicei, dar cu o picătură de bun simţ, se întreabă uluit la ce o fi servind acest monstru sonor? Teatricul academism cu care este concepută şi scrisă, fac din ea polul opus al unei muzici inovatoare. La un moment dat însă Şostacovici a vrut să mai asculte şi alte voci decât acelea ale sovietului suprem şi a început să scrise după inima lui de artist. Desigur o muzică bună şi mai ales revoluţionară. Care a fost însă efectul? O fulminantă punere la punct pentru deviaţionism burghez. Se poate imagina o mai flagrantă contradicţie de termeni? (Adevărul este că muzica revoluţionară a făcut-o anti-communistul declarat Stravinsky.)

Plastica oferă şi ea cazul său propriu. Cazul nu este altul decât acel a lui Picasso. Acest genial pictor spaniol, pentru motive puerile s'a făcut comunist. (A căzut şi el în una din marile curse întinse generozităţii artiştilor.) Desigur că Picasso este un revoluţionar al artei plastice. S'a întâmplat însă ca la o expoziţie a lui la Paris, tocmai comuniştii să-i facă o manifestaţie ostilă şi să-i dea jos tablourile depe pereţi. In acelaş timp a primit şi respectiva admonestare a partidului pentru deviaţionism. In Picasso, veritabil spaniol, s'a deşteptat „taurul iberic" şi a replicat cu o faimoasă telegramă: „Je suis un maître". Au urmat însă alte ameninţări, dojeni, regrete, etc. — In fine a făcut pace cu partidul. Rezultatul a fost „invenţia" acelei ridicole galinacee, cunoscută sub numele de „porumbelul păcii" şi a cărei paternitate nu poate onera câtuşi de puţin linia inovatoare a artistului.

Intreaga artă plastică sovietică nu este decât un soi de „porumbel al păcii". Realismul banal şi absurd, colorismul dulceag, tematica trivială, în fine întreaga estetică a acestei arte, fac din ea o pură cromolitografie academizantă cu subiect revoluţionar. Amintim ca exemplu un faimos portret al lui Stalin contemplând nu mai ştiu ce defunct bolşevic. Stalin, cu faţa ca de trandafiri, cu mustaţa bine potrivită, stă cu mâinile încrucişate, în profil sau „trois quart". In cosciug, defunctul ceva mai palid, parcă doarme, înconjurat de o adevarată grădină botanică, reprezentată cu toate detaliile. Este un

(continuare în pag. 6)

Rusia şi înarmarea Germaniei

In cursul ultimelor luni, a avut loc o radicală reorganizare a cadrelor superioare de conducere din armata roşie. Preparată pentru un războiu ce poate isbucni dintr'un moment în altul, Moscova a realizat după o luptă între diversele concepţii militare, ce durează încă din 1948, adică dela înlocuirea mareşalului Vasilevski, cu generalul Semenko la şefia Statului Major general sovietic, o fixare a comandamentelor sale militare, cu supremaţia armatelor terestre. In aceasta nouă organizare, Statul Major general sovietic se compune din şapte secţiuni şi anume: operaţii, informaţii, organizare şi mobilizare, transmisiuni, zone fortificate, topografie şi istorie. In afară de Statul Major general, un loc de frunte în noua organizare, mai ocupă Inspectoratul general al armatei, condus de generalul Govorov, însărcinat cu pregătirea trupei, organizaţia „Smeersch" („Moarte spionilor") care se ocupă între altele de contraspionaj şi depinde de Ministerul Siguranţei, Direcţia generală politică, precum şi Comandamentul forţelor terestre şi serviciile de ariergardă. Acest nou sistem presupune o centralizare maximă, întrucât toate armatele depind de un singur organism. Lupta a fost îndârjită între diversele tendinţe, dar sfârşitul ei înseamnă o concentrare maximă din partea Sovietelor pentru pregătirea unui războiu de agresiune.

Şi în vreme ce în Extremul Orient pacea dintre puterile vestice şi Japonia şi oprirea la un punct mort a conflictului coreean lasă loc unei pauze agravată de conflictul dintre Mao-Tse-Tung şi Stalin, centrul atenţiei trece asupra Germaniei. Pentrucă noile obiective ale Uniunii Sovietice se concentrează în Germania, se reactulizează problema înarmării precipitate a Germaniei sovietice.

In anii din urmă Germania răsăriteană a devenit o adevărată bază militară a puterii sovietice în Europa. După schisma titoistă, se poate spune că cel puţin în intenţia Cremlinului, ea a devenit avantgarda imperialismului sovietic în Europa. Intr'adevăr în vreme ce Cremlinul ţipă cu cinismul său caracteristic, împotriva remilitarizării Germaniei de vest, în zona sa de ocupaţie a creat o armată şi un potenţial industrial autarhic. Cu acestea crede posibilă repetarea dramei coreene.

In cursul ultimilor ani s'a vorbit mult de faimoasa „poliţie populară" („poliţia neagră"), din Germania de est, pusă sub comanda sovietică şi de faimoasele „Bereitschaften", ce nu erau altceva decât nucleele unei adevărate armate germane, la ordinele Moscovei.

Dar ceeace nu se ştia până acum, era faptul că Moscova a pus în mişcare pontenţialul industrial german din această zonă, în scopuri exclusiv militare. Intr'adevăr, Cremlinul a ajuns atât de departe în remilitarizarea zonei germane de sub controlul său, încât azi Rusia nu mai are nevoie să furnizeze nimic acestei armate aflată în slujba sa. Industrializarea intensă a Germaniei orientale, în scopuri militare, este un fapt în marş. Intre Elba şi Oder funcţionează acum o industrie germană de războiu, pusă nu numai la dispoziţia armatei ruseşti, ci şi la dispoziţia armatei germane comuniste. In această zonă se fabrică acum tancuri, avioane cu reacţie, gaze axfixiante, camioane grele, se extrage uraniu pentru bombele atomice şi se produc uniforme şi încălţăminte pentru armată. Se pot cita câteva dintre fabricile de interes militar, în plină producţie: fabricile de explozibile dela Schwehenbeck şi Gnasitsch, combinatul Bitterfield Uzinele Boehlen, care produc 6000 tone de benzină de aviaţie si 2000 tone de carburanţi pentru avioanele cu reacţie, uzinele dela Auerhammer şi Torguelow, care fabrică elemente pentru tancuri şi în sfârşit, „Buna", dedicată exclusiv fabricării gazelor de războiu. O deosebită desvoltare s'a dat în această zonă, denumită de propaganda sovietică cu cinism „zona păcii", extragerii de uraniu pentru producţia atomică. In regiunea Erzgebirge şi Harz, lucrează la extragerea uraniului cca 350.000 lucrători germani, distribuiţi în 250 mine. Şi tot în această zonă răsăriteană, există şi o „poliţie maritimă" în realitate o adevărată marină germană comunistă în Marea Baltica, ale cărei vase de războiu poartă frumosul nume de „unităţi de pescuit".

Este o declanşare a potenţialului industrial, tradiţional nemţesc, pentru a transforma Germania răsăriteană, reînarmată cu repeziciune de Moscova, într'o bază de agresiune, cu posibilităţi autarhice. Intre timp, Moscova cântă cântecul unităţii, germane, al păcii şi al bunelor intenţii, sperând că la ora potrivită să găsească Vestul german, copt pentru o agresiune reuşită. Dar realitatea intenţiilor sale este aceasta. Şi Moscova continuă să fie în modul cel mai explicit, agresorul permanent contra păcii, şi securităţii lumii libere.

Lecţiile Istoriei

Politica ultimelor lustre — istoria recentă — oferă printre alte învăţăminte şi pe acela al urmărilor suferite de Germania naţional-socialistă, pentru a nu fi preţuit şi păstrat prieteniile de care s'a bucurat.

Nu facem azi critica sau apologia doctrinei naţional-socialiste, nu examinăm consecinţele favorabile sau dăunătoare Europei, dacă Germania ar fi câştigat războiul şi nici nu analizăm gradul de afinitate ideologică, sau simplă coincjdenţă de interese vitale, sau nuanţata scară de motive determinante ale „prieteniilor" la care ne referim.

Reamintim doar, că îmbătat de propria lui forţă, ameţit de conceptul „rasei superioare", guvernul celui de al treilea Reich a făcut tot ce a putut pentru a-şi înstrăina prieteniile. Tratându-le cu aroganţă şi impunând sarcini disproporţionate guvernelor aliate, umilind şi persecutând grupările sau partidele politice străine, care îl precedaseră în atitudini anticomuniste şi anti-capitaliste. Deaceea în ceasurile grele, în preajma prăbuşirii, aliaţii circumstanţiali sau ideologici — fără remuşcări — l-au părăsit.

Sunt fapte din domeniul trecutului, dar nu trebuiesc uitate.

Astăzi, omenirea civilizată, în plină tensiune, teme sau doreşte un nou războiu. Duşmanul e foarte puternic şi este o greşală să-i subestimăm posibilităţile, cultivând iluzia unei victorii fulgerătoare (şi Germanii contaseră pe un „Blitzkrieg"!). De amândouă părţile, fabricile de armament nu mai pridideșc, cancelariile se întrec în ingeniozitate, propagandele sunt în plină activitate.

Noi ne-am definit precis atitudinea anticomunistă cu mult înainte ca figurile politice ale marilor democraţii să fi cunoscut existenţa unui pericol comunist. Inăuntrul comunităţii româneşti, noi am refuzat capitularea în faţa Moscovei şi n'am crezut nicio clipă în cuvântul ei. Ba avem şi o experienţă şi o cunoaştere a metodelor şi mijloacelor adversarilor, pe care din nefericire încă nu le au toţi. Prezenţa noastră în pregătirea luptei este logică şi indispensabilă în tabăra democraţiilor.

Pot acestea să se priveze de concursul câtorva sute de mii sau milioane de luptători, care sunt şi cunoscători ai sistemelor duşmane, fiindcă le-au combătut o viaţa întreagă?

Au dreptul să se dispenseze de toţi aceia care n'au manifestat o oarbă admiraţie pentru totalitatea principiilor care regisează viaţa statelor democrate?

Adevărurile nu sunt totdeauna agreabile de ascultat. Credem însă că mai mult servesc adevărat cauza lumii libere cei care denunţă imperfecţiunile şi anomaliile ce pot fi încă îndreptate, decât cei care se întrec în calificări superlative, neadmiţând existenţa unor puncte slabe, păstrându-le slabiciunea spre folosul adversarilor.

Fără toată această lume a noastră, a celor ce am ridicat primele baricade ideologice împotriva expansionismului moscovit, pecetluind această poziţie cu suferinţele noastre şi cu sângele nostru, occidentul democrat nu poate fi sigur de victorie.

Să nu se repete eroarea conducerii naţional-socialiste pe un plan şi mai mare. Am plătit-o prea scump cu toţii, vinovaţi sau nevinovaţi!

Culturalism Sovietic

(urmare din pag. 5)

tablou care aminteşte pe Gross, dar un Gross „more russico". Spectatorul rămâne împietrit în faţa unui spectacol atât de neverosimil.

Desigur că şi literatura ori poezia sovietică îşi au regulele lor. Nu putem face aici inventarul producţiei mai mult decât copioase cu care ne-a blagoslovit în ultimul timp ţara care a dat pe Dostoievsky şi pe Tolstoi. Am dori totuşi să semnalăm un caz tipic de degenerare artistică comunistă, acela al poetului chilean Neruda. Pablo Neruda este sau mai bine spus a fost, căci a murit poeticeşte, poate cel mai mare liric modern de limbă hispanică. Ultima sa producţie cu teme bolşevice, ca de pildă poezia „Stalingrad" (Stalingradul după cum se vede a făcut tot felul de victime), nu are nimic de a face cu pana genială de altădată a acestui ex-poet. Pseudo-Neruda de azi, pare că a făcut toate sforţările să atingă culmile triviatului şi ale platitudinei. Numai după ce a bătut acest nefast record, a fost declarat poet oficial al comunismului din întreaga lume.

Cum spuneam la început, acest fenomen de reacţionarism academic, care este doctrina oficială a revoluţiei culturale comuniste, are totuşi explicaţia sa. Şi această explicaţie nu este alta, decât falsitatea aşa zisului revoluţionarism comunist. Dacă cultura poate fi un semn şi o caracteristică a unei revoluţii, atunci cultura comunistă dovedeşte incapacitatea ei funciară de a crea noui forme culturale, dovedeşte superficialitatea unei revoluţii care nu a putut atinge „ethos-ul" creator al omului, ce se pretinde revoluţionar şi inovator.

DE PROFUNDIS

O comandă sinistră a răsunat în tăcerea îngheţată a nopţii de 29 Noembrie 1938.

Patrusprezece călăi au aruncat ştreangul pe grumajii prizonierilor din brecul prefecturii de poliţie şi patrusprezece inimi de Români au încetat să mai bată. Liniştea întunecată a pădurii a răspuns lugubru cu un imens geamăt. Oroarea s'a petrecut mai repede decât o putem gândi.

Unui nemernic maior de jandarmi i-a revenit misiunea scelerată de a ucide cea mai înaltă conştiinţă românească a acelei vremi.

Corneliu Codreanu sfârşea pentru totdeauna să mai gândească, să mai vibreze şi să mai lucreze pentru soarta unui neam obidit.

Clica dementă dela Bucureşti a însărcinat pe un obscur general să dea un comunicat cine. Nu ştim dacă au vrut numai să intimideze, sau dacă au vrut să incite la revoltă, pentruca apoi să înece într'un uriaş val de sânge, pe cei care constituiau o permanentă primejdie pentru incuria unei desmăţate dictaturi. Ştim numai că cei ce ascultau de cuvântul „Căpitanului" lor au mers la biserici şi au ridicat rugi către Dumnezeul în care credeau, pentru care luptau şi dela care îşi sorbeau toată puterea lor supraomenească de jertfă şi credinţă.

*

Astăzi, când se împlinesc treisprezece ani dela această grozăvie de neînchipuit, când unii au plătit cum se cuvenea nemernicia lor, noi ne întoarcem cu gândul îndărăt, spre acele profetice avertismente ale lui Corneliu Codreanu, pe care atunci mulţi le-au nesocotit şi care în clipa de faţă fac lege pentru întreaga omenire.

La 30 Mai 1936 scria: **„Apropierea de Rusia este un gest de trădare pe care poporul român îl face faţă de Dumnezeu, faţă de ordinea morală a acestei lumi şi faţă de popoarele care stau în slujba acestei ordini, în războiul cu puterile nimicitoare ale răului." . . . „De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza?"**

Iar în „Memoriul" adresat la 5 Noembrie 1936, regelui din acea vreme şi oamenilor politici, preciza: **„Nu există „Mica Inţelegere", nici „Inţelegerea Balcanică". Cine crede în acestea dovedeşte că n'a înţeles nimic. Faţă în faţă stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinaţiile diplomatice se vor nărui ca nişte castele de carton Aceste două lumi sunt statele revoluţiilor naţionale, care luptă pentru apărarea Crucii şi a unei civilizaţii milenare şi bolşevismul cu anexele sale care luptă pentru nimicirea neamurilor şi prăbuşirea civilizaţiei creştine."**

In anul de graţie pe care îl trăim, după experienţa prăbuşirii morale din 1941—1945, când **„gestul de trădare prin apropierea de Rusia"** s'a făcut nu de poporul român, ci de occidentul creştin, care trebuia să lupte în numele Crucii, glasul lui Corneliu Codreanu se ridică mustrător **„din fundul adâncului"**, ca în psalm. Cine mai poate tăgădui, pe întinsul globului, viziunea lui profetică, azi când faţă în faţă stau **cele două lumi?**

Pe plan uman, Corneliu Codreanu şi-a închinat toată viaţa, toată puterea lui de muncă, toată capacitatea de dăruire şi de jertfă, unui ideal neînchipuit de frumos: **crearea unui om nou.** Un om după vrerea lui Dumnezeu. Astăzi când omenirea se sbate în cea mai crâncenă dintre încercările pe care i-a fost dat să le trăiască, astăzi când **„reînarmarea morală"** constituie o preocupare unanimă a conştiinţelor, din adâncuri se înalţă biruitoare ideia lui.

Pentru mintea şi inima care a pus la baza trăirii, ca prim patrimoniu al unui neam, **„concepţia despre Dumnezeu, lume şi viaţă"** nu poate fi o mai mare mângâere, acolo unde sufletul său odihneşte, decât recunoaşterea pe care unanim, toţi i-o mărturisim . . .

Peste vrăjmăşia celor ce nu au vrut sau n'au putut să înţeleagă nimic din ceeace frământa conştiinţa iluminată a lui Corneliu Codreanu, astăzi străluceşte ca un nimb de glorie gândul lui, căci el a pus înaintea tuturor problema spiritualităţii într'o lume stăpânită de cultul materiei.

Mişcarea întemeiată de el marchează momentul de regăsire spirituală.

In lupta deschisă împotriva comunismului satanic, doctrina iniţiată de Corneliu Codreanu constituie o cuirasă a întregii omeniri.

Pe plan naţional el a reuşit să întoarcă la altar o întreagă generaţie, să creeze cultul eroismului în tineret şi să imunizeze neamul românesc împotriva comunismului. Nici chiar detractorii lui cei mai înverşunaţi nu au putut tăgădui rezultatele palpabile ale revoluţiei spirituale legionare.

Dacă pe plan politic acţiunea lui s'a frânt la jumătate, este numai din pricină că o lume care s'a văzut ameninţată în privilegiile ei a pus la cale cea mai monstruoasă din acţiunile politice ce se puteau imagina.

După alegerile din toamna 1937, când neamul românesc şi-a dat verdictul, regele cu asentimentul placid al politicienilor, a instaurat dictatura. Prin procesele ce s'au succedat, Corneliu Codreanu a fost făcut prizonier pentru ca în noaptea de 29 Noembrie să fie mişeleşte asasinat.

Incercările ce au urmat, cu intenţia de a compromite şi distruge opera lui, nu au reuşit decât să vădească, odată mai mult, neînţelegerea celor ce deţin vremelnic în mâini destinele poporului românesc.

De dincolo de mormânt, umbra lui Corneliu Codreanu străjuieşte însă, ca o pavăză, soarta neamului său, căci, în ţara în care suferinţa e stăpână, copiii ajunşi la cincisprezece ani, conştienţi de urgia ce s'a deslănţuit, iau drumul munţilor şi al pădurilor, cu convingerea neclintită că **„merg să lupte pentru isbăvire alături de legionari"**.

„Vor trimite să ne prindă şi să ne omoare. Vom fugi, ne vom ascunde; vom lupta; iar la urmă, vom fi desigur răpuşi. Căci noi vom fi puţini, urmăriţi de batalioane şi de regimente româneşti. Atunci vom primi moartea. Sângele nostru, al tuturora, va curge. Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru, adresat neamului românesc şi cel din urmă!"

Corneliu Zelea Codreanu.

Gria socialistă pentru muncitori: După ce în cursul anului trecut, minerii au fost obligați să se schimbe la locul de muncă, adăogându-se astfel la cele opt ore de lucru, timpul necesar pentru scoborîrea și urcarea în mină, acum s'a introdus la mina Lonea din Valea Jiului, o altă inovație: „s'a trasat sarcina ca niciunul din schimburi să nu părăsească locul de muncă, înainte de a evacua întreaga cantitate de cărbune extras.

Invățământul: *In șapte ani de regim comunist, s'au tipărit peste 53 milioane cărți și broșuri, dar în acelaș timp, după mărturisiri oficiale, învățământul a avut de suferit în multe locuri din cauza lipsei de manuale.*

In schimb însă, școala „a legat mai strâns expunerile teoretice de problemele concrete ale construcției socialiste", cu alte cuvinte, în școli, în loc de carte s'a făcut propagandă.

Iată cum se face de exemplu o oră de geografie, în care se vorbește despre New-York, unul din cele mai mari orașe din lume, cu o populație de peste opt milioane locuitori. In acest oraș au fost construite cele mai înalte clădiri din lume, dar ele nu constituiesc decât centrul orașului și sunt proprietatea câtorva bancheri bogați. Aceștia își au sediul afacerilor lor în Wall-Street. Ei stăpânesc cea mai mare parte a bogățiilor Statelor Unite și dictează politica acestei țări așa cum o cere interesul afacerilor lor. Restul populației New-York-ului, ca de altfel cea mai mare parte a populației Statelor Unite trăește în condiții de o mizerie de nedescris. Această populație este iubitoare de pace, pentru a putea obține o viață mai bună și suferă din cauza scumpirii costului vieții, urmare a cursei nebunești a înarmărilor deslănțuită de bancheri și miliardari, pentru a-și putea mări profiturile lor odioase".

După astfel de ore, nu este greu de explicat că se produc scene ca aceea ce ne-a fost povestită de un refugiat de curând sosit în vest, când copii de zece ani sunt indignați că părinții lor pot asculta „minciunile" difuzate de posturile străine de radio.

Astfel de întâmplări ar trebui să arate că a sosit timpul când ofensiva adevărului nu se mai poate limita la difuzarea acestui adevăr prin radio, că trebuie să-și asigure și alte mijloace.

Planificare socialistă: printr'o logică internă, planificarea economică ajunge să devină complet centralizată. Intreprinderile au nevoie, chiar și pentru cele mai mici operațiuni de o aprobare și o repartizare dela centru. Deși cumpărarea a 300 grame pulițe de alamă, de ex. ar părea ridicol să aibă nevoie de o repartiție și o aprobare, totuși se ajunge la acest lucru, deoarece prin mulțimea unor astfel de mici operații, cantitatea totală devine atât de mare, încât poate strica socoteala de acasă a planificatorilor. La centrala de repartiție, întreprinderile furnizoare își anunță disponibilul, cele cumpărătoare nevoile, iar funcționarul care ține cele două evidențe, face apoi repartițiile. Determinarea partenerilor într'o operație de vânzare-cumpărare depinde așa dar exclusiv de hazard, care face ca hârtia unei întreprinderi furnizoare să ajungă la registratură în acelaș timp cu aceea a cumpărătorului. Din această cauză și nu din humor socialist, se întâmplă cazuri de tipul celor două culese de noi din Scânteia: Intreprinderea „Electromontaj" din *București* a fost repartizată să ridice, printr'un delegat, dela *Timișoara*, 300 grame pulițe de alamă în val. de 150 lei; iar o altă întreprindere „C. David", tot din *București* să ridice tot din *Timișoara* dela Intreprinderea Regională de Electricitate, cantitatea de 7 m. c. nisip ordinar.

Cum sunt întreținute imobilele naționalizate: *In Brăila la imobilul naționalizat din str. Polonă Nr. 3, s'a prăbușit o parte din zidărie din cauza neexecutării la timp a reparațiilor.*

Un nou tip de casă: Intreprinderea de construcții locale din Craiova a introdus un nou tip de locuință. Drept materiale de construcție se folosesc deșeurile de cherestea, trestia, rumegușul de lemn, var, nisip și carton asfaltat. Pereții casei sunt făcuți din trestie și umpluți cu rumeguș sau zgură, iar de acoperit, se acoperă cu carton asfaltat. Casa tip cuprinde 1 dormitor de 4/4,50 m., 1 bucătărie de 2/2,50 m., 1 vestibul de 2/1 m. și 1 cămară. Ea nu costă *decât* 120.000 lei, din care 70.000 lei materialele, iar 50.000 lei mâna de lucru. Inginerii întreprinderii dau asigurarea că această casă poate dura cât și una de cărămidă, dacă i se fac la timp reparațiile necesare.

Progresul față de regimul burghez poate fi remarcat atât în ceeace privește materialele întrebuințate, cât și dimensiunile și numărul încăperilor pe care le cuprinde o casă tip.

Aprovizionarea populației cu haine gata: *dintr'o scrisoare publicată în Scânteia, aflăm că nu mai puțin de 10.500 cămăși bărbătești, livrate de o fabrică din Bârlad, bazei de aprovizionare din București, au fost înapoiate fabricii. Nu numai pentru că ele erau de alt model, măsură și calitate decât cele indicate în factura de livrare. Dar de pildă o cămașe însemnată cu Nr. 29, avea la guler măsura 36, iar la mânecă 40.*

Iar ca să arate că nu este vorba de un caz izolat, aceeaș scrisoare citează nu mai puțin de opt întreprinderi de confecții care livrează produse de aceeaș calitate.

Și se mai citează încă o metodă general răspândită, atât printre întreprinderile de confecții, cât și printre cele de încălțăminte gata: coletele sosesc intacte, dar în mijlocul lăzilor se găsesc întotdeauna un număr de cutii goale.

Urmarea depășirilor de plan: In cursul lunilor Ianuarie și Februarie, fabrica de ciment din Turda a fost menționată aproape în fiecare zi pentru depășirea planului de producție. In cursul lunii Martie aceste mențiuni s'au rărit, dar totuși până la sfârșitul trimestrului I, fabrica a reușit să producă cca 7000 tone ciment mai mult decât prevederile planului său de producție.

După această dată fabrica Turda, care este cea mai mare fabrică de ciment din țară (în cursul anului trecut i s'a instalat un nou cuptor și în cursul anului acesta o nouă linie tehnologică) n'a mai fost menționată deloc câtva timp. Cauza: până la sfârșitul celui de al doilea trimestru, depășirea de plan se redusese la abia 0,22% (cu alte cuvinte depășirea de plan realizată în trim. I, a fost aproape complet anulată de neîndeplinirea sarcinilor în cel de al II-lea trimestru). Iar dela această dată fabrica continuă să nu-și poată îndeplini planul din cauza deselor defectări ale agregatelor. In cursul lunii Iulie, aproape că nu a fost nicio singură zi în care să nu se fi defectat vreo moară de ciment.

In acelaș timp prețul de cost la această fabrică a crescut din cauza consumului exagerat de combustibili și a folosirii insuficiente a capacității cuptoarelor.

Pentru a se mări producția, cea mai simplă metodă este după comuniști să se mărească temperatura cuptoarelor pentru a grăbi astfel coacerea cimentului. Dar prin aceasta pe de o parte se depășește randamentul optim al agregatelor, iar pe de altă parte se scurtează viața lor, fiind supuse la eforturi mai mari decât cele normale.

Noi dispozițiuni privind contractele economice: *In timp ce în economiile libere, tendința este de a se înlătura formalismul specific dreptului primitiv, în economia planificată de tip bolșevic tendința este tocmai contrară. Dreptul comercial nu mai cere de mult actul scris ca probă pentru existența contractului, iar o sumă de condițiuni nici nu au nevoie să fie discutate și specificate. In economia românească s'a introdus încă de acum doi ani (25 Iunie 1949) contractul economic scris, ca formă obligatorie a raporturilor dintre întreprinderile de stat.*

Intrucât această dispoziție nu a avut o aplicare mulțumitoare, multe întreprinderi neîncheind aceste contracte, încheindu-le alte ori abia după ce marfa fusese livrată, sau încheindu-le defectuos, fără specificarea unor clauze importante, ceeace a dus la numeroase litigii între diversele întreprinderi de stat, începând dela 1 Octombrie au intrat în vigoare noi dispozițiuni care reglementează această materie. Relațiile dintre instituțiile de stat, întreprinderile și organizațiile economice din sectorul socialist vor fi reglementate prin contracte generale, contracte locale și contracte directe.

In prealabil însă, pentru a crea baza necesară acestor contracte, ministerele furnizoare și ministerele consumatoare vor negocia, întocmi și semna condițiunile fundamentale de livrare. Ele vor reglementa în mod uniform pentru toți cumpărătorii, principalele elemente contractuale, referitoare la termene, cantitatea, condițiunile de recepționare și predare, prețul, condițiunile de plată și sancțiunile materiale în caz de nerespectare a contractului. Cu alte cuvinte, deși codul comercial nu a fost abrogat, el nu se mai aplică, fiind înlocuit prin dispozițiuni negociate între ministere.

Pe baza acestor condițiuni fundamentale de livrare, organele centrale ale furnizorilor și ale cumpărătorilor (cum ar fi direcțiile generale cu autonomie financiară în ministere, organele centrale din cooperație, trusturile, organizațiile centrale de desfacere, ex. Centrocom-urile, de aprovizionare, ex. Aprozar, sau de colectare, ex. Comit. de stat pentru colectarea cerealelor) închee contracte generale. Ele au de scop să coordoneze între ele, planurile de repartiție, cu cele de aprovizionare. Pe baza contractelor generale, întreprinderile efectiv furnizoare și cumpărătoare, care fac parte din rețeaua organelor tutelare, închee între ele contracte locale. Acestea fixează condițiunile de amănunt ale livrărilor.

In sfârșit contractele directe se închee între două întreprinderi depinzând de acelaș organ tutelar, sau în cazurile când este vorba de livrarea de utilaje industriale individuale, sau în acele cazuri mai rare, când planul de stat repartizează direct unei anumite întreprinderi cote.

Realizarea planului de stat: comunicatul asupra realizării planului pe trim. III din anul în curs este mult mai laconic decât oricare dintre comunicatele anterioare. Era aparent că se întâmpină greutăți neobișnuite, încă din clipa când în cursul lunii August au început să se repete mai des îndemnurile, care reaminteau că trimestrul III este trimestrul cheie, pentru realizarea planului anual.

Comunicatul asupra îndeplinirii planului recunoaște că sarcinile de producție nu au fost îndeplinite în următoarele ramuri de producție:

Industria cărbunelui	96,5%
Sovromtractor	66,0%
Materiale de construcție (vezi mai sus cazul fabricii de ciment Turda)	86,0%
Dir. gen. a industrializării lemnului	97,7%
Celuloza și hârtie	93,0%
Bumbac, in și cânepă	99,6%
Sticla și ceramica fină	95,4%
Lapte	65,7%
Carne	60,3%
Intreprinderile Minist. Com. Exterior	96,9%
Medicamente	98,5%
Cooperativele de consum (producție ind.)	82,4%
Industria locală	90,7%

In cazul Sovromtractorului se poate constata că nici măcar aceste cifre nu sunt reale și că producția este și mai scăzută decât se recunoaște: conform planului pe anul în curs, se prevăzuse o producție de 3294 tractoare. In cursul primului semestru au fost livrate un număr de 1560 tractoare. Trebuiau așa dar livrate în cursul trim. III cca jumătate din diferența până la

3294 și anume 867 tractoare. In acest interval de timp nu s'au livrat decât 618 tractoare. Explicația ar putea fi găsită fie în operația de introducere a lucrului în bandă rulantă, care a stânjenit producția curentă mai mult decât au fost estimațiile, fie în lipsa acută de metale neferoase, fie însfârșit în modificarea planului, punându-se mai mult accentul, temporar, pe fabricarea altor mașini agricole. Cifrele date în comunicat privind producția de mașini agricole, ca batoze, semănători, discuitoare, cultivatoare, desmiriștitoare, sunt mai mari decât cota trimestrială ce s'ar putea calcula pe baza planului publicat în Decembrie trecut.

O indicație a dificultăților pe care le întâmpină regimul în alte sectoare, este neîndeplinirea planului de achiziții de produse agricole. Cooperația nu a achiziționat produse dela țărani decât în prop. de 39,3% față de prevederi.

Pustiirea pădurilor: *câteva cifre grăitoare: în pădurile din regiunea Suceava se găsesc în curs de degradare 60.000 steri lemn de foc și 12.000 m.c. lemn de lucru, resturi de exploatare; în pădurile din regiunea Hunedoara, se găsesc arbori din păduri incendiate în cantitate de 71.630 steri lemn de foc; iar în pădurile din regiunile Gorj și Vâlcea se găsesc respectiv 35.000 m. c. și 28.300 m. c. lemn de lucru, în curs de degradare, provenind din arbori în pădurile arse.*

Funcționari condamnați: un număr de 12 funcționari dela spațiul locativ al Capitalei (Oficiul repartizărilor de locuințe) au fost condamnați la pedepse variind între 1 și 10 ani închisoare. Amenințând pe diverșii chiriași cu evacuarea ei au reușit să obțină mari sume de bani. Deasemenea pentru obținerea unei locuințe, cetățenii trebuiau să plătească cuvenitul şperț.

Problema cărnii: *situația aprovizionării cu carne a populației este atât de gravă încât guvernul a hotărît să ia măsuri speciale pentru a o remedia. Conform planului cincinal se prevăzuse că în 1955, numărul porcinelor în România să fie ridicat la 4.500.000. Cu mai multă modestie sarcina fixată pentru 1952 este de 1.000.000 porci, iar pentru a obține acest rezultat s'a decis investirea în construcții de îngrășătorii și de crescătorii de porci a unei sume de 3,5 miliarde lei, 618.851.000 lei pentru procurare de mijloace de transport și utilaje la aceste unități și a sumei de 300.000.000 lei pentru importul de scroafe și vieri. Pentru a asigura furajele necesare se pune la dispoziția lor suprafața de 56.000 ha. Pentru construcții se vor livra 130.000 m. c. lemn de construcție.*

Ce este un dușman al poporului: fabrica Electro-cablul din București a primit însărcinarea de a fabrica cablu subteran de înaltă tensiune. Cum fabrica nu dispunea de utilajul necesar, cei câțiva tehnicieni care au fost trimiși pentru un an în Uniunea Sovietica au hotarît să rezolve ei singuri problema, după metodele învățate la Leningrad. Timp de cca 6 luni au transformat mereu meterialele primite, în fier vechiu. Dela un timp, șeful serviciului administrativ, temându-se să nu fie tras la răspundere pentru această risipă, mai ales că materialele puse la dispoziția fabricii erau în cantități limitate, a început să facă greutăți. Dar fiindcă a pus la îndoială pregătirea tehnicienilor care au studiat în Rusia, s'a descoperit că are printre prietenii săi foști ofițeri deblocați și pentru acest motiv a fost arestat, punându-i-se în sarcină și o escrocherie cu pâinea muncitorilor din fabrică. Aceasta cu toate că tovarășul Rogescu dăduse anterior suficiente dovezi de devotament față de partid.

Părerea presei comunist despre rezistența: *In presa regimului cei din străinătate sunt menționați în felul următor:*

Legionarii sunt: bandele teroriste.

Dl. Gen. Rădescu: călăul.

Dl. Grigore Gafencu: spionul diplomat și aferist.

Dl. Mihail Fărcășanu: clagiatorul lui Hitler și al imbicirii franchiste.

Sandescu-Buzești și Dl. Vișoianu: lacheii trădători de țară.

(Din România liberă din 19 Apr. 1951.)

Problema sanitară în R.P.R.

A obține o imagine exactă asupra situației sanitare din România de azi este deosebit de greu. Principial de altfel, chiar într'un regim de libertate, pentru o cunoaștere temeinică a acestei probleme, este nevoie de cercetări și anchete extinse. Pentru că numai făcând un mare număr de depistări și analize se poate stabili răspândirea bolilor. Intr'o mare măsură, problema sanitară nici nu există, până când cineva nu merge pe teren pentru a o descoperi.

Dar circumscriind cu îngrijire dificultățile pe care le avem de întâmpinat, ca și valoarea aproximativă a afirmațiilor la care putem ajunge, încercarea de orientare în această problemă nu poate fi evitată, nu numai fiindcă în arsenalul propagandistic al regimului dela București rezultatele diferitelor sale acțiuni sanitare ocupă un loc de frunte, dar și pentrucă subiectul în sine, starea sănătății poporului nostru și perspectiva situației pe care o vom găsi la eliberare justifică o încercare în această direcție, oricât de limitate ar fi posibilitățile.

Examinând cu grije toate știrile care apar în presa românească despre diferitele acțiuni ale regimului, se constată că o acțiune de cercetare a stării actuale a sănătății poporului român nu a fost niciodată menționată în decursul ultimilor trei ani, cu o singură excepție, aceea a unei acțiuni de depistare radiologică și biologică a tuberculozei în 1950. In acest an au fost făcute după datele oficiale cca. 1 milion depistări radiologice și cca. 3 milioane depistări biologice. S'ar părea că în celelalte cazuri, regimul folosește ca material de bază pentru formularea politicei sale sanitare, materialul statistic și studiile elaborate înainte de răsboi.

Este semnificativ că rezultatele acțiunii de depistare a tuberculozei nu au fost comunicate. Singura explicație a acestei rețineri este că față de situația de dinainte de răsboi, răspândirea tuberculozei este astăzi în progres, deoarece în ipoteza contrarie, regimul ar fi folosit imediat prilejul, pentru a-și proclama superioritatea față de regimul burghez anterior.

De o informare corectă a publicului românesc asupra problemei sanitare nu mai poate fi astăzi vorba, căci statistica a devenit și ea o armă a luptei de clasă. Cifrele nu apar decât atunci când pot ilustra propagandistic afirmația că regimul comunist are mai multă grije de om, decât regimul anterior. Nu se publică așa dar date statistice decât atunci când se poate pretinde că s'a obținut un progres, o îmbunătățire a situației, astfel încât în timp ce în unele domenii există o abundență (relativă) de date, în altele, ele lipsesc cu totul. Este evident că în astfel de cazuri, concluzia care se impune, este că în domeniile respective, situația se prezintă comparativ defavorabil.

Trebuie menționat că și datele publicate trebuiesc primite cu o oarecare rezervă. Pe de o parte nimic n'ar putea împiedica în teorie regimul ca să măsluiască dela început până la sfârșit, toată prezentarea statistică a unei probleme. In practică însă, cu multă căutare, se poate acorda o oarecare încredere acestor cifre, ca o bază foarte aproximativă pentru o imagine asupra situației, deoarece măsura în care poate fi folosită falsificarea este restrânsă din cauza următoarelor împrejurări: o prea favorabilă prezentare a realității nu mai lasă loc suficient pentru jocul îmbunătățirilor continue ale situației; de o prezentare a aspectelor nefavorabile, regimul are nevoie pentru a „mobiliza" personalul din sectorul respectiv; în sfârșit o prezentare a problemelor ca rezolvate ar fi contrazisă de existența unor acțiuni menite să contribuie tocmai la rezolvarea lor.

Dar dacă datele statistice nu pot, prin urmare, fi respinse cu totul, nu li se poate acorda decât o încredere limitată. In alte domenii decât cel sanitar, nu sunt deloc rare criticile publicate în presa comunistă și adresate organelor locale, care comunică date statistice umflate. Sarcinile pe care le au de îndeplinit organele locale sunt de cele mai multe ori prea mari în raport cu mijloacele pe care le au la dispoziție și cu pregătirea de care dispun și astfel singurul mijloc de a dovedi îndeplinirea instrucțiunilor rămâne numai raportarea de date statistice fabricate. Dar în timp ce un fals privind numărul de hectare arate sau secerate într'o comună sau cantitatea de produse fabricate de o uzină, poate fi constatat printr'un control cât de superficial, falsurile organelor sanitare locale nu pot fi constatate decât printr'o operație cu totul excepțională de control. Dacă de pildă, o policlinică raportează dublarea numărului de consultații, singura verificare reală, atunci când numărul de consultații raportat coincide cu cel înregistrat, ar fi interogarea pacienților. Sau atunci când se raportează o scădere a numărului de cazuri de malarie, o nouă examinare a fiecărui vindecat în parte, spre a se constata dacă este vorba de o vindecare reală.

Dar și sub un alt aspect, cifrele furnizate dau prea puțin posibilitatea unei orientări suficiente prin ele însăși. Devin însă semnificative prin coroborarea cu fapte individuale. Când se afirmă, de exemplu, că în trim. I. 1950 numărul consultațiilor în policlinici a crescut cu cca. 40% față de numărul consultațiilor date în acelaș trimestru 1949, se poate ca acest rezultat să oglindească o îmbunătățire a acțiunii medicale, care, nivelul sanitar rămânând constant, cuprinde un număr mai mare de pacienți. Acest lucru va duce la o îmbunătățire ulterioară a stării sanitare și prin urmare la o scădere în viitor a numărului de consultații pe care serviciile vor trebui să le dea. Dar se poate și invers, și anume ca creșterea numărului de consultații să oglindească o înrăutățire a situației sanitare. In acest caz un număr mai mare de bolnavi solicită acelaș serviciu. Dacă se depășește capacitatea de deservire a serviciului respectiv (și în România am fost întotdeauna departe de a avea un număr suficient de instituții sanitare), sporirea activității unei policlinici sau a unui spital nu mai este un semn de ameliorare, ci de agravare a situației.

Peste o anumită limită, intensificarea activității unei instituții sanitare nu se poate obține decât în prejudiciul calității, crescând superficialitatea tratamentului. Coroborarea constatărilor cu caracter individual, ca de ex. mărturisirile despre caracterul superficial al consultațiilor într'o anumită policlinică, cu astfel de date statistice cu caracter general, dau însă o indicație asupra situației reale. In acelaș fel, afirmația că în 1949 s'a acordat asistență sanatorială unui număr de tuberculoși de trei ori mai mare decât în 1948, fără ca în acelaș timp să se afirme și mărirea de trei ori a capacității sanatoriilor, duce la concluzia că sporirea numărului de cazuri spitalizate, s'a obținut prin scurtarea perioadei în care se acordă asistența. Ceeace deasemenea s'a verificat în anumite cazuri individuale cunoscute.

Recurgând așa dar la o atentă interpretare a datelor oficiale, coroborate cu anumite indicațiuni individuale controlabile și cu limitările desvoltate mai sus, se poate încerca o explicare a stării sanitare actuale a României.

Sanatoriul dela [illegible]

Colectivizarea agriculturii româneşti

Până la apariţia rezoluţiei de excludere a Yugoslaviei din Cominform, a vorbi în România despre intenţiunile partidului comunist de a colectiviza agricultura, constitua răspândire de svonuri calomnioase la adresa regimului şi ducea în mod automat la arestare şi condamnare. Până la această epocă se căuta dimpotrivă o liniştire a spiritelor, afirmându-se că se va ţine seama de experienţa sovietică şi că nu se vor mai repeta greşelile atât de costisitoare făcute de partidul bolşevic.

Cea dintâi indicaţie că nu s'a renunţat la colectivizare (ceeace de altfel nici nu ar fi fost posibil, întrucât colectivizarea reprezintă o soluţie politică a problemei agricole şi nu una economică) a fost dată în această rezoluţie a Cominformului. Ea a cuprins în acelaş timp şi o critică a procesului de colectivizare din Yugoslavia despre care se afirma că a fost forţat, fără ca să se fi realizat în acelaş timp şi condiţiile obiective, care să asigure viabilitatea acestor gospodării colective.

Sublinierea importanţei acestor aşa numite condiţii obiective o făcea şi rezoluţia CC al PMR din 3—5 Martie 1949. S'a stabilit atunci, că înfiinţarea fiecărei gospodării agricole colective trebuie aprobată de Consiliul de Miniştri. In acelaş timp era afirmat principiul că „desvoltarea colectivelor precum şi extinderea numărului lor nu va trebui să aibă loc decât pe măsura creşterii industriei, capabilă să înzestreze agricultura cu maşini agricole, pe măsura formării de cadre de agronomi capabili să conducă agricultura unei asemenea gospodării colective şi pe măsura creşterii conştiinţei ţărănimii în ceeace priveşte superioritatea şi necesitatea gospodăriei agricole colective".

Intr'o bună măsură acest principiu a şi fost respectat. In cursul anului 1949 s'au înfiinţat numai 56 gosp. colective în care au fost încadrate un număr de peste 4000 familii, ceeace dă o medie de cca 70 familii într'o GAC.

Efortul a fost mărit în decursul lui 1950, în special în toamnă. Cu ocazia desbaterilor la votarea planului cincinal, s'a arătat că numărul lor a ajuns 1019, cuprinzând un număr de peste 64.000 familii şi o suprafaţă de peste 22.000 ha. Cifrele din comunicatul asupra realizării planului de stat pe 1950 sunt: peste 1000 GAC, cu un număr de 65.000 familii. După cifrele publicate la 1 Martie 1951, numărul lor la sfârşitul lui 1950 era de 1029, cuprinzând 65.974 familii şi o suprafaţă de 268.640 ha. Creşterea mai mult decât proporţională a suprafeţei, faţă de numărul gospodăriilor şi al membrilor, se explică prin atribuirea de pământ din rezervele de stat şi prin faptul că după înfiinţare au început să fie constrânşi să se încadreze şi ţărani mijlocaşi, care vin cu mai mult pământ.

Lectura acestor cifre, ca şi sarcina de plan fixată pentru 1951: „se vor consolida şi desvolta gospodăriile agricole colective" sugerează o modificare de program. Nu se mai caută în aceeaş măsură să se înfiinţeze gospodării noi, ci să se îmbunătăţească funcţionarea celor existente şi în acelaş timp ele să fie desvoltate prin atragerea de membri noi şi prin mărirea suprafeţei arabile de care ele dispun. In rezoluţia CC al PMR privitoare la plata avansurilor în natură (publicată la 14 Iulie a. c.) se afirma că numărul GAC era de 1070 cu un număr de peste 73.000 familii, iar la 19 Septembrie, numărul lor crescuse la 1083 cu 73.438 familii. Media numărului de familii încadrate într'un colectiv este de astă dată mai scăzută decât aceea iniţială. Acest fapt are mai multe cauze. In timp ce unele dintre gospodăriile mai vechi reuşesc prin diferite măsuri să-şi mărească numărul membrilor, noile gospodării sunt înfiinţate cu un număr mult mai mic de membri. Cele 13 GAC înfiinţate între 14 Iulie şi 19 Septembrie nu cuprind decât 438 familii, adică în medie numai câte 34 familii. Dar în acelaş timp se procedează la o excludere din colective a celor care sunt identificaţi ca „unelte chiabureşti". Toate aceste fapte duc la concluzia ca s'a ajuns la clipa când regimul începe să întâlnească adevărata rezistenţă împotriva colectivizării. Căci până acum s'au înscris în colective numai ţărani care nu aveau deloc pământ sau foarte puţin, precum şi funcţionarii sfaturilor populare şi unii muncitori salariaţi, pentru aceştia din urmă înscrierea echivalând cu o simplă abandonare a pământului care a devenit o sarcină. In acelaş timp s'au materializat şi greutăţile de funcţionare într'o măsură mult mai gravă decât se prevăzuse.

Este cert că dintre aşa numitele condiţiuni obiective, mecanizarea agriculturii a făcut oarecari progrese, în special în ce priveşte producţia de tractoare, dar este încă insuficientă pentru a face faţă problemelor create introducerea „agriculturii socialiste". Se afirma la 19 Septembrie că în decursul ultimilor doi ani, staţiunile de maşini şi tractoare au primit 6247 tractoare şi că ele ar satisface nevoile actuale ale agriculturii. Insă această afirmaţie este contrazisă de cifra lucrărilor realizate de SMT în decursul campaniei de însămânţări de primăvară. Ea este dată în comunicatul asupra realizării planului pe trim. II la 640.000 hantri (hantrul fiind definit ca arătură normală la o adâncime de 15 cm. această cifră corespunde la o suprafaţă de cca. 480.000 ha arături de 20 cm adâncime). Cum este de presupus că cca. jumătate din suprafaţa deţinută de gosp. colective a fost destinată culturilor de primăvară şi cum pe de altă parte se afirmă că întovărăşirile organizate în cursul primăverii au cuprins o suprafaţă de 456.000 ha, se vede clar că numărul actual al tractoarelor din SMT nu satisface încă nevoile agriculturii colectivizate. In fapt numeroase gospodării agricole au făcut arături cu pluguri cu tracţiune animală, iar multe din contractele încheiate cu întovărăşirile n'au fost respectate.

S'a evitat aşa dar un ritm prea grăbit al colectivizării şi s'a căutat să se ţină pasul cu ritmul de mecanizare a agriculturii. Nu dintr'un respect al „condiţiilor obiective", căci în Bulgaria de ex. colectivizarea a fost forţată fără nicio reticenţă şi încă dela începutul anului suprafaţa colectivizată depăşea 50%. Ţinta în Bulgaria a fost iniţial de 60% pentru 1953, dar ea este pe cale de a fi realizată mult mai curând, în timp ce pentru România abia pentru 1955 s'a fixat ca sarcină colectivizarea în proporţie de 60%, însă nu din suprafaţa arabilă, ci din numărul gospodăriilor individuale. Celelalte ţări de democraţie populară, deşi nu au realizat colectivizarea în aceeaş măsură ca în Bulgaria, sunt mult mai avansate decât România. O explicaţie trebuie căutată în rolul României în sistemul economic organizat de Soviete în Europa orientală. In timp ce în comerţul internaţional România nu mai apare nicăeri ca o ţară exportatoare de cereale, Rusia oferă cantităţi de grâu care sunt de ordinul surplusului exportabil al României dinainte de răsboi. Ritmul inegal de desvoltare a colectivizării în diferitele democraţii populare este o indicaţie că se doreşte să se evite generalizarea şi apariţia concomitentă a urmărilor pe care le aduce colectivizarea şi care sunt cunoscute din Ucraina între 1929—1932.

Dar chiar şi acest număr modest n'a fost obţinut conform instrucţiunilor partidului, iar funcţionarea gospodăriilor colective a dat la iveală greutăţi mai mari decât cele prevăzute.

Insuşi comunicatul din 18 Septembrie recunoaşte că în loc de a „convinge" pe ţărani prin propagandă, organele locale au folosit în numeroase cazuri constrângerea. In opinia conducerii partidului, avantagiile care se fac colectiviştilor ar fi fost suficiente spre a câştiga pe ţărani pentru această idee. Intr'adevăr pe lângă pământul adus de membri în gospodărie, care este prea puţin, şi pentru a-i asigura viabilitatea, gospodăria mai primeşte dela stat o suprafaţă de pământ care uneori depăşeşte cu mult pe aceea adusă de membri. Loturile colectiviştilor sunt comasate într'un singur lot al gospodăriei, ţăranii cu gospodării individuale fiind obligaţi să accepte un schimb care dă cele mai bune ogoare din vatra satului gospodăriei colective. Seminţele şi vitele aduse de colectivişti în proprietate comună sunt schimbate cu altele de calitate mai bună la fermele de stat. Li se acordă credite pentru a cumpăra vite şi pentru a-şi construi grajduri, magazii şi remize. Sunt preferaţi în executarea transporturilor cu plată. In primii doi ani dela înfiinţare, colectivele sunt scutite de impozite, iar cotele obligatorii de colectare sunt reduse cu 20%, reprezentând într'un an cu recolta bună ca aceea de anul acesta, cca 10% din recolta obţinută de GAC. Colectiviştii personal nu plătesc impozite pentru veniturile obţinute în colectiv şi nu au de predat cote obligatorii. Gospodăriile se bucură de sprijinul SMT-urilor, care trebuie să le facă cu prioritate lucrările agricole, iar inginerii agronomi, ca şi tot personalul tehnic agricol dela SMT şi sfaturile populare raionale trebuie să-i ajute cu sfaturile lor şi să le repartizeze cu precădere materialele necesare pentru construcţii. Un loc deosebit în propaganda pentru colective ar trebui să-l ocupe împărţirea veniturilor în gospodăriile existente, când ţăranii ar urma să fie impresionaţi de marile cantităţi de produse pe care unii colectivişti le duc acasă. Dar este suficientă o încordare a situaţiei internaţionale, şi o muncă propagandistică de luni de zile (pe lângă propagandă intervin şi alte mijloace care vor fi menţionate mai jos) se risipeşte în câteva clipe. Au fost citate cazuri când acţiunea de a întemeia o gospodărie colectivă a durat şi mai bine de un an, cu semnări de petiţii şi apoi retrageri de consimţământ.

„Liberul consimţământ" al ţăranilor este ajutat de apăsarea impozitului agricol, cotele de colectare, culturile conform planului, prestaţiile în natură ca şi de atâtea alte şicane administrative, mergând dela excluderea dela aprovizionarea prin cooperative, până la confiscarea prisosului pe care încearcă sa-l desfacă la oraş. Descinderi, procese de sabotaj, sunt deasemenea menită să obţină acelaş rezultat.

Dar nici măcar aceste măsuri „legale" n'au fost suficiente. Comitetul central afirmă că pentru a determina intrarea în colectiv, organele locale i-au ameninţat pe ţărani cu mărirea impozitelor şi a cotelor de colectare, precum şi cu concedierea din servicii a membrilor familiei. Deasemenea s'a făcut promisiuni care depăşesc avantagiile acordate de regim, şi anume că gospodăriile vor fi complet scutite de impozite şi de cote de colectare, că se vor deschide cooperative speciale pentru colectivişti şi că vor primi servicii bine plătite. Dar nu numai atât. In regiunile Dolj, Argeş, Bihor şi Bucureşti s'a procedat la confiscarea pământurilor chiaburilor şi atribuirea lor gospodăriilor colective.

Rezultatul acestor măsuri este însă, tot după constatările CC-ului, îndepărtarea ţăranilor de gospodăriile colective şi subminarea bazei regimului „alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare". Atât de grele sunt actele de apăsare, încât numeroşi chiaburi şi-au predat pământul şi uneltele de bună voie, spre a deveni ţărani săraci, iar foarte mulţi ţărani au părăsit satul, căutând o scăpare fie în păduri, fie la oraş unde găsesc posibilitatea de a munci. Prima din cele două afirmaţii de mai sus este o constatare oficială, iar cea de a doua se bazează pe menţiounarea unor „absenteişti" în diferite sate şi a lipsei generale de braţe muncă, constatată cu prilejul culegerii recoltelor de anul acesta.

Situaţia aceasta având ca urmare o turburare gravă a producţiei, s'a anunţat că în viitor cei vinovaţi de astfel de presiuni vor fi excluşi din partid şi în acelaş timp s'a specificat din nou că *încă* n'a venit momentul lichidării chiaburimii. In faza actuală se urmăreşte numai sărăcirea ei.

(continuare în numărul viitor)

Libertate, egalitate, şi fraternitate ecumenică

Se spune tot mai mult că bolşevismul este o religie. Ştiam demult că problemele comunismului reprezintă de fapt o teologie întoarsă. Burghezia nu o află decât acum şi nici nu o realizează decât timid şi treptat. Occidentul opune bolşevismului lozinca iubită: libertate, egalitate şi fraternitate. Fundamentul filozofic al acestei atitudini este „Contractul social" şi prin aceasta Legea. Deci libertate, egalitate şi fraternitate prin lege şi în faţa legii. Dar iată că acest fundament nu a fost deajuns. Dovada: bolşevismul, fascismul sau ţările în care democraţia nu a fost sincer aplicată.

Care este soluţia? Dacă bolşevismul este o religie se mai poate lupta împotriva lui, cu stilul şi tonus-ul secolului XVIII?

Se poate opune unei religii, un raţionalism pur, depăşit încă din secolul trecut, de apariţia dialecticei? Şi se poate lupta împotriva aceluiaş bolşevism, cu debila aparatură a fascismului? Adică cu mytos-ul? (mitul sângelui, mitul secolului XX, mitul statului?) Evident că nu!

Pentru noi libertatea, egalitatea şi fraternitatea revoluţiei franceze nu sunt decât o transpunere la registrul laic a mesagiului lui Iisus Christos către oameni.

Christos a liberat pe oameni şi le-a arătat că sunt egali şi fraţi, pentru că sunt toţi copiii lui Dumnezeu.

Dialectic, lozinca revoluţiei franceze prezintă două aspecte. Unul pozitiv şi secret al dialecticei Logos-ului: un aspect l a i c în sens de „asimilare mondială a cerului creştin" (Ion Moţa).

Altul negativ: un aspect l a i c în sens de protest contra clericalismului. S'ar putea spune că ultimul are totuşi o dimensiune pozitivă: căci nu este un progres a protesta împotriva căderii clerului în clericalism şi a teologiei în teocraţie? Aşa ar fi, dacă ar fi numai atât! Dar procesul Renaşterei a însemnat mai mult şi anume: ruperea din adâncuri a omului de Dumnezeu.

Şi ce vină are Dumnezeu de „abuzul" — să zicem al preoţilor? Ce are aface Dumnezeu, cu felul cum îl reprezintă partea omenească a oamenilor? Poporul nostru în înţelepciunea lui teologală, a rezolvat problema în felul următor: „să faci ce zice popa, nu ce face popa".

Nu a declarat niciodată că Dumnezeu nu există şi că ar fi murit. (Poate acuma, prin teroare sub Ana Pauker.) Prin aceasta s'a dovedit neatins de efectele corosive ale Renaşterei (imens avantagiu).

Când ne gândim că erau nişte Românaşi care se căinau că n'am avut Renaştere! Şi totuşi am avut-o: prin ricoşeu şi fără pierdere de substanţă.

Problema este însă ce facem astăzi cu toţii! In faţa religiei bolşevismului luptăm cu puştile de soc ale raţionalismului şi ale legii (pe care de un secol şi jumătate o călcăm progresiv şi continuu)?

Sau ne întoarcem la paza ei, dintr'o stare lăuntrică, dintr'o desăvârşire interioară de ton religios, dintr'un adevărat fundament oposabil religiei materialismului?

Cu alte cuvinte: vrem să ne reamintim sau nu de Christos? Ne botezăm încă odată — pe dinlăuntru? Ne lepădăm de Satana? Aici este toată problema.

Deaceea ca fundament adevărat al libertăţii egalităţii şi fraternităţii prin lege şi în faţa legii, noi propunem atitudinea realizată interior, a libertăţii, egalităţii şi fraternităţii e c u m e n i c e.

Ecumenice erau în antichitate toate ţinuturile locuite de Greci (concept geografic . . . şi naţional). Creştinismul a adâncit formula: toţi cei care trăiau în Christos şi prin Christos şi stăteau în consecinţă sub Duhul Sfânt. Deaceea naţionalismul creştin de mai târziu a definit simţământul naţional ca pe un fel de stare de „ecumenicitate laică" (Codreanu). Adică trăirea în spirit (nu numai în corp) şi simţirea în spirit (nu numai în corp) a destinului naţional. Căci altfel, „toţi Românii vor să libereze România". Şi dacă n'ar fi o trăire în Christos şi în nădejdea „învierii neamurilor" (Codreanu) la judecata din urmă, naţiunea, cum zice profesorul Protopopescu n'ar mai fi decât un „garde-meubles" în care tot felul de mobile sunt aruncate clae peste gramadă.

Ori cu astfel de clae şi astfel de grămadă vrem noi Românii (şi chiar toată omenirea) să facem faţă catastrofei de sensuri apocaliptice pe care o trăim?

Deaceea în locul „contractului social" să aşezăm pe Christos.

Contractul social nu mai este eficace, pentrucă bolşevismul a rupt contractul. Pe când lui Christos ce poate să-i facă? Nu-l poate rupe. Căci stânca lui Christos este incoruptibilă. Şi de dânsa se va sparge bolşevismul de o mie de ori, fără ruperea misterului şi cu ruperea bolşevismului. In felul acesta vom fundamenta, explorând dimensiunea adâncă a persoanei umane, libertatea, egalitatea şi fraternitatea în spirit (în Logos) şi în acelaş timp, libertatea, egalitatea şi fraternitatea cetăţenilor în L e g e.

Pregătirea Bătăliei

Rezumat şi simplificat, programul unui regim comunist cuprinde trei probleme: lichidarea tuturor adversarilor politici; construirea potenţialului economic; şi propaganda. Scopul urmărit de Cremlin fiind revoluţia mondială, primejdia pentru lumea liberă creşte în măsura în care aceste probleme primesc soluţii mulţumitoare. Deaceea toate eforturile Moscovei sunt îndreptate în aceste direcţii, iar eficienţa regimurilor din ţările ocupate de Uniunea Sovietică este controlată prin realizările obţinute pe aceste trei linii. Cele trei categorii de probleme se condiţionează reciproc în resolvarea lor.

Politica masivă de investiţii, necesară pentru a micşora diferenţa încă atât de mare între potenţialul economic al lumii libere şi cel al popoarelor controlate de Ruşi, înseamnă micşorarea într'o astfel de măsură a cantităţii de bunuri de consum pusă la dispoziţia populaţiei, încât efortul nu ar putea fi menţinut pe o durată mai lungă de timp, fără reprimarea brutală a oricărei încercări de critică a regimului. Dar în acelaş timp, noile construcţii din sectorul economic sunt folosite pentru a aprinde imaginaţiile, pentru a întări prin prezenţa lor, convingerile unui aparat de partid lipsit de orice alte bucurii ale vieţii şi în acelaş timp, în momentele lui de luciditate sau oboseală, pus în faţa neîndeplinirii promisiunilor de dreptate socială şi progres nutrite ani dearândul. Menţinerea aceasta a cadenţei umple un gol în sufletul omului materialist, îi dă un sens şi constituie şi o justificare a teroarei politice, în măsura în care ea nu este numai o deslănţuire a fiarei din om. Căci oamenii sunt omorîţi, pentru ca să se poată înălţa zidurile fabricilor şi săpa albia canalelor.

Comunismul poate să cadă sub şocul răsboiului. Dar fără răsboiu el nu va cădea decât atunci când în rândurile aparatului de partid se va răspândi credinţa că există o alternativă superioară comunismului: că zidurile se pot înălţa tot atât de repede, sau chiar mai repede şi mai durabile, fără ca la temeliile lor să fie îngropate milioane de vieţi şi fără ca să se renunţe la celelalte valori vieţii.

Dar acest lucru nu este făcut. Dimpotrivă, de multe ori ideea de libertate, care este un instrument pentru descătuşarea energiilor creatoare, este compromisă pentru cei de dincolo de cortina de fier, făcându-se voit sau nevoit, o legătură între prezenţa ei şi ineficienţa politică, haosul economic şi menţinearea privilegiilor sociale.

Dacă din modul în care se duce lupta ideologică, se îngăduie celor de dincolo de linia fronturilor să creadă că victoria împotriva comunismului va însemna întoarcerea la stări de lucruri care au fost, prin aceasta nu se slăbesc poziţiilor comuniştilor, ci pe ale adversarilor regimului. In măsura în care aceştia se limitează la o atitudine negativă (vezi emigraţia ruşilor albi, sau alte exemple mai apropiate de noi) rezistenţa din afară este inutilă, iar cea din lăuntru se lichidează. Nu se poate lupta numai „contra" ceva, ci trebuie să spui „pentru" ce.

Deaceea spectacolul propagandei anti-comuniste este atât de deprimant, iar rezultatele ei atât de nesatisfacătoare. Când se atacă propaganda comunistă nu se ţine seama că ea nu este numai o ţesătură de minciuni. Ea este şi o interpretare vicioasă dar dibace a faptelor existente, după cum este mai ales şi o exploatare inteligentă a faptelor pe care regimul le poate înscrie la activul său. Şi el nu omite să înscrie la activul său tot ceeace realizează în împlinirea întreitului său program. Chiar şi măsurile de teroare sunt valorificate propagandistic. O parte din actele de tereoare primesc o deosebită publicitate servind ca mijloc de intimidare şi ca o dovadă a forţei regimului.

Dar materialul cel mai preţios pentru o valorificare propagandistică sunt investiţiile economice, acţiunea sanitară şi acţiunile social-culturale, pentru care guvernul cheltuieşte sume însemnate, fiind stăpân pe resursele naţionale într'o măsură în care un regim democratic nu va ajunge niciodată sa le controleze.

Ceeace trebuie risipită este această pretenţiune a comunismului de a fi singurul regim care poate obţine rezultate statistic spectaculare. Nu est deajuns să se arate cu ce sacrificii şi renunţări sunt răscumpărate aceste rezultate, fiindcă întotdeauna se va găsi o minoritate care entusiasmându-se pentru ele, să fie destul de hotărîtă să-şi impună punctul de vedere faţă de marea massă. Aceasta ar prefera o viaţă mai comodă, dar prin aceasta chiar este oarecum pasivă din punct de vedere politic.

Numai înţelegând poziţia specială a comunismului de deţinător al monopolului puterei, cu avantajul, de a putea dispune fără nicium fel de restricţii de distribuirea venitului naţional, se lămureşte, nu numai isvorul de putere materială al comunismului, ci şi lealitatea poporului

(continuare în pag. 12)

Soldatul Român

In numărul 29 din 21 Julie 1951, al Rev. „Ostprobleme", care apare în Germania de Vest, s'a publicat un articol sub titlul: „Die Armeen der Sateliten", în care vorbind despre armata română scrie: „Sovietele nu se grăbesc cu modernizarea armatei române, căci sunt de părere că valoarea inferioară de luptă a acestei armate, nu merită acest lux. Comandamentul suprem sovietic a hotărît pentru acelaş motiv să nu întrebuinţeze trupele române pe front, ci numai în serviciul de poliţie în zonele din spate, pentru siguranţa liniilor de aprovizionare şi ca trupe de ocupaţie în teritoriile cucerite."

Este probabil, că această apreciere se referă numai la valoarea armatei române de astăzi, aceea care este produsul regimului comunist şi care nu are nicio legătură cu armata care a luptat în răsboiul al 2-lea mondial, pentru apărarea hotarelor României şi a independenţei ei. Totuşi, pentru acei care nu cunosc poporul român decât dintr'o propagandă falsă, sau nu-l cunosc deloc, suntem datori să lămurim sensul afirmaţiei din revista germană.

Despre vitejia şi spiritul de sacrificiu al soldatului român, stă mărturie întreaga noastră istorie din timpurile cele mai vechi şi până astăzi.

Pe vremea când imperiul turcesc ajunsese în culmea gloriei, poporul român a fost acela care a oprit la Dunăre avântul lui cuceritor. Timp de trei secole, începând din veacul al XIV-lea, ţările române au rezistat puhoiului turcesc şi pe când Bulgaria şi Serbia dispăruseră total depe harta Europei, iar Ungaria era transformată în paşalâc turcesc, Muntenia şi Moldova, prin lupte grele şi-au păstrat fiinţa, acceptând numai influenţa Turciei ca cel mai puternic imperiu din imediata lor vecinătate. Nu mai vorbim de ceilalţi vecini, ungurii, polonii, tătarii, ale căror încercări de a-şi întinde dominaţia asupra celor două ţări române, au fost sdrobite de vitejia românească.

In răsboiul dela 1877/78, prin care România şi-a căpătat independenţa totală faţă de Turcia, patru divizii româneşti, prin intervenţia lor rapidă la cererea desperată a comandamentului armatei ruse adresată domnitorului Carol prin celebra telegramă: „Treci Dunărea pe unde voeşti, în ce condiţii voeşti, numai vino grabnic în ajutorul nostru; cauza creştină este pierdută", au salvat dela o distrugere sigură armata rusă şi au câştigat laurii gloriei pe câmpiile Bulgariei, pe atunci sub stăpânire turcească. Vitejia soldatului român a schimbat complect situaţia şi înfrângerea generalului turc Osman Paşa la Griviţa, a avut drept consecinţe politice nu numai independenţa României dar şi reînvierea Bulgariei şi Serbiei.

In primul războiu mondial, armata română a înscris pagini nemuritoare în cartea de aur a Neamului. Citez numai bătălia defensivă dela Mărăşeşti, în care rezistenţa ostaşului român a înfrânt ofensiva generalului Mackensen, supranumit „spărgătorul de fronturi". Pentru prima oară în acel răsboiu Mackensen a fost silit după trei săptămâni de atacuri neîncetate să renunţe la ruperea unui front, şi acesta a fost frontul românesc. O victorie românească cu atât mai strălucită, cu cât armata rusă, alături de care luptau Românii, era intrată în disoluţie revoluţionară comunistă şi refuza să mai lupte.

In al doilea răsboiu mondial, soldatul român şi-a dovedit calităţile lui excepţionale în nenumărate împrejurări. Chiar dela început, spiritul ofensiv al trupelor române s'a evidenţiat prin cucerirea Bucovinei în numai 4 zile şi a Basarabiei în 2 săptămâni.

Trecerea Nistrului a constituit a doua încercare a priceperii comandanţilor şi a vitejiei soldatului român. Nistrul era apărat de Ruşi, cu fortificaţii permanente, pe linia numită „Stalin". Atacul trebuia dat de armatele a 3-a şi a 4-a române şi armata 11-a germană, care fiind dotată cu mijloace ofensive mai puternice, era indicată să provoace ruptura principală a poziţiei ruseşti. In ziua atacului însă, armata a 3-a a reuşit să treacă Nistrul cu aripa ei de Sud şi a pătruns adânc în dispozitivul rusesc, în timp ce trupele germane se băteau încă cu primele cazemate ruseşti depe malul Nistrului.

Bătălia dela Odessa, dusă numai de armata 4-a română este un exemplu de tenacitate în cucerirea unui obiectiv, unde, cu toate pierderile suferite, acţiunea ofensivă a fost dusă până la capăt.

Bătălia dela Est de Nipru, a fost prima mare bătălie defensivă depe frontul de Est, aşa cum a caracterizat-o comunicatul Inaltului Comandament German. In această bătălie, armata 3-a română avea misiunea să acopere spre Est, spatele armatei germane, care începuse ofensiva pentru cucerirea Crimeiei. Terenul era neted, nisipos şi aproape total lipsit de acoperire. După numai două zile dela ocuparea poziţiei, a fost atacată de armatele 9 şi 18 ruse, cu intenţia de a-i rupe frontul şi a cădea în spatele armatei germane. Timp de 8 zile cele două armate ruseşti au dat atacuri nenumărate. Carele de luptă ruseşti au trecut prin poziţie, dar trupele române au rămas neclintite şi cea mai mare parte a carelor de luptă au fost distruse, atacate de grupe de câte 2—3 ostaşi, care se urcau deasupra lor şi le dădeau foc. Mormane de mii de cadavre zăceau în faţa liniei de apărare române, iar tunurile şi mitralierele nu mai conteneau să tragă asupra nesfârşitelor valuri de asalt ruseşti, care înaintau fără oprire.

Actele de bravură personală au fost nenumărate, atât între ofiţeri, cât şi soldaţi. Menţionez numai cazul medicului căpitan Comşa; un batalion în contra-atac pierduse aproape toţi ofiţerii şi începuse să se clatine. Atunci acest medic căpitan, care însoţea batalionul, a luat comanda şi a condus contra-atacul până în liniile ruse, unde a căzut greu rănit. Contra-atacat la rândul lui, batalionul s'a repliat şi medicul căpitan Comşa a rămas pe loc. A doua zi trupele române recucerind poziţia, au găsit pe acest viteaz ofiţer, ciopârţit şi cu ochii scoşi. Datorită faptelor de arme de acest fel, poziţia a putut fi păstrată şi ofensiva rusă s'a prăbuşit; încă odată ostaşul român s'a dovedit a fi neînfrânt.

Aceeaşi bravură, tenacitate şi curaj dispreţuitor de moarte s'au manifestat şi în alte multe bătălii — Sevastopol, Harcov, Feodosia, Stalingrad, Nalcik — care înseamnă uriaşe stânci adânc înfipte în istoria Neamului, pe care se va sprijini spiritul de mândrie naţională în viitor şi dreptul la viaţă liberă a poporului român în hotarele lui naturale.

Desigur că am avut de înregistrat şi o dureroasă înfrângere în cotul Donului, dar ea nu se datoreşte vreunei slăbiri a virtuţilor ostăşeşti, ci altor cauze pe care nu le putem discuta aici.

Iată dar pe scurt, o serie de fapte din istoria mai veche şi recentă a poporului român, care dovedesc că acest popor este dotat cu excepţionale calităţi răsboinice. Iar dacă în articolul din „Ostprobleme" se afirmă inferioritatea ca valoare de luptă a armatei române, atunci această inferioritate este desigur consecinţa situaţiei politice de astăzi a României. Aceasta înseamnă că poporul român refuză să mai lupte pentru asupritorul lui, aşa cum a făcut la sfârşitul răsboiului al 2-lea mondial.

Armata sovietică a făcut cunoştinţă cu soldatul român în cei trei ani de războiu, dela Prut până la Stalingrad şi în munţii Caucazului şi a suferit nenumărate înfrângeri dela acest soldat tăcut, cuminte şi dârz. Sovietele însă îşi dau seama nu numai de valoarea militară necontestată, dar şi de superioritatea conştiinţei lui naţionale şi deaceea consideră că nu este prudent să folosească armata română în linia întâia pentru a nu avea surpriza neplăcută a întoarcerii armelor în contra lor.

Soldatul român este nu numai viteaz, dar şi conştient de menirea lui şi ştie că inamicul lui nu este în afară de hotarele ţării ci chiar în ţară. In contra acestui inamic va trebui el să lupte şi o va face atunci când va suna ceasul eliberării.

Acestui soldat, care a luptat cu tot avântul sufletesc din marea lui dragoste de ţară, semănându-şi oasele până în adâncul îndepărtat al Rusiei, pentru a înlătura pericolul de moarte al Neamului şi apoi din disciplină şi o rară cuminţenie, semănând alte oase pe câmpiile Ungariei şi în munţii Cehoslovaciei, îi vom recunoaşte măreţia faptelor, noi cei care am fost cu el şi l'am vazut făptuind.

Pregătirea bătăliei

(urmare din pag. 11)

rus faţă de stalinism şi menţinerea moralului armatelor chineză şi nord-coreană.

Aşa-zisele acţiuni social-culturale nu sunt decât propaganda care se hrăneşte pe ea însăşi. Dar fiind ridicată la rangul de problemă principală şi formând un obiectiv de luptă, comunismul are avantajul de a avea o imagină mai clară a scopurilor urmărite şi preţuind valoarea lor în această perspectivă, nu se dă înapoi de a întrebuinţa toate mijloacele posibile.

„Culturalizarea masselor", care nu este altceva decât inculcarea lozincilor comuniste şi deprinderea unui automatism de gândire, formează una din condiţiunile de care comunismul are nevoie pentru a se menţine. Aceasta constituie însă şi partea lui slabă, deoarece automatismul şi uniformitatea gândirei nu pot constitui un câştig dobândit, ci trebuiesc mereu obţinute printr'un efort înoit.

Dar tăria internă a comunismului şi virulenţa lui în afară se sprijină pe posibilitatea pe care o are de a folosi resursele naţionale pentru investiţii economice şi pentru acţiuni sanitare, aşa cum statul de până la marea criză economică din 1929 nici nu visa că ar fi posibil. In această privinţă servesc mereu ca termen de comparaţie stările lăsate de trecutele regimuri.

Astăzi însă statul social este în măsură să dirijeze şi să forţeze investiţiile în vederea ridicării standardului de viaţă al populaţiei, să creeze şi să folosească resurse pentru rezolvarea problemelor sanitare. Problemele care se pun astăzi omului politic sunt mai complexe decât în trecut, dar deaceea şi misiunea lui este mai nobilă. Numai de pe această poziţie poate fi înfrânt comunismul. Nerenunţând la nimic din ceeace el promite, realizând ceeace el nu poate realiza, statul de esenţă creştină aduce mai mult decât atât, căci rezolvarea problemelor sociale nu este decât prima treaptă pentru o viaţă demnă de condiţia de om.

NAŢIONALISM

Dela familie la trib, dela trib la cetate, dela cetate la naţiune, evoluţia s'a făcut pe baza aceloraşi legături de sânge, de credinţă şi de moravuri.

Neamuri s'au ridicat şi altele au pierit pe măsura în care această tradiţie a fost sau nu operantă şi popoarele şi-au împlinit ori nu, menirea lor. Unele s'au topit în sânul altora, mărindu-le sau creind alte naţii, regenerate sau degenerescente. Niciun popor nu s'a transformat într'o entitate superioară neamului. Inţelegem o entitate c r e a t o a r e.

Până azi, entitatea creatoare supremă — afară de Dumnezeu — este neamul. S'ar putea — într'un viitor foarte îndepărtat, pe care încă nu-l întrevedem — ca neamurile să ajungă la perfecţia edenică; atunci numai ar fi posibil ca ele să se contopească în „umanitate"

Până atunci umanitatea rămâne o simplă sumare a creaţiunilor individuale ale fiecărui neam, o beneficiară a valorilor naţionale, devenite patrimoniul comun al tuturor. Cu cât neamurile vor creia mai multe asemenea valori, cu atât ne vom apropia mai mult de perfecţiune.

Când fiecare neam, prin străduinţele lui, s e va fi realizat şi deci îşi va fi împlinit menirea ce i-a fost hărăzită, cu atât mai mult se va fi apropiat de finalitatea care este „învierea". Dar pentru această finalitate, condiţia este propria realizare. A vrea să ardem această etapă înseamnă sinucidere ca popor.

Din acest concept al neamului, ca entitate supremă creatoare, rezultă naţionalismul. Nu naţionalismul şovin, agresiv, rasial şi imperialist, ci naţionalismul creator de valori naţionale, valabile pentru întreaga umanitate. Homer, Dante, Shakespeare, Goethe, Bach etc. etc. sunt valori umane, purtând peceta neamului căruia au aparţinut. Nimeni nu este stingherit că geniul lor este eminamente naţional, după cum nimeni nu poate afirma că genialitatea lor este în afară de specificul neamului lor.

A ne ridica împotriva acestui naţionalism este a nega însăşi esenţa existenţei noastre, condiţia fundamentală a civilizaţiei pe care Neamurile au creiat-o, ca însăşi condiţie a trăirii noastre.

*

Cei trei, patru — sau cum erau odată cinci — „mari" vorbesc de popoare şi nimeni, afară de sovietici, nu se gândeşte la desumanizarea lor, oricât ar fi ele de mici. Printr'o bizară apropiere de noţiuni, s'a contopit noţiunea de totalitarism cu aceea de naţionalism şi astfel s'a opus naţionalismul dmocraţiei. Relevăm din nou că naţionalismul este o ideologie, iar democraţia o tehnică politică. Ele nu au a se opune, ci a se complecta. Şi mai observăm că interesul politic al comunismului se complace în această confuzie, pe care o întreţine şi o cultivă. Dacă nu ar fi decât pentru această opurtunitate, de apărare împotriva comunismului şi încă ar fi deajuns pentru a nu huli naţionalismul, care nu are alta vină, decât aceea de nu fi, cum trebuie, înţeles. Aceasta pentru că nu ne cunoaştem încă duşmanii şi mijloacele lor perfide.

Timpul lucrează pentru noi

Impinşi de nu ştiu ce demon sinucigaş, comentatorii multor gazete de prestigiu din Occident acumulează informaţiile sinistre. Se înregistrează cu groază extaziată exploziile atomice din Rusia, se alimază cu cutremur masivele divizii sovietice împotriva firavelor companii europene, se subliniază unitatea fără fisuri a blocului sovietic împotriva desorganizării democrate a occidentalilor, care trag fiecare unde-l împinge interesul miop al momentului. Insfârşit ca ultim argument, argumentul măciucă se arată că sovieto-comuniştii însumează o massă imensă euro-asiatică, de aproape un miliard de suflete, pe când occidentalii liberi n'ar putea număra, cu chiu cu vai, decât o biată jumătate de miliard, descompusă deja de spaimă înainte de a se trage primul foc de armă.

Observaţiile pe care le avansăm nu sunt simple vorbe de clacă, ci extrase — sub care am putea indica în fiecare caz origina şi data publicării — din cele mai autorizate organe de gândire şi expresie ocidentală, ca Times, New Statesman and Nation, Le Monde, Le Figaro, Wochenschau, NY Times, Time, precum şi depeşile ciudat inspiratelor agenţii de presă — the biggest in the world UP şi AP. Mărturisim că nu am ajuns încă să desluşim până astăzi ce anume sentimente, pentrucă de raţiune nu poate fi vorba, împing aceste onorabile şi gigantice oficine de fabricat opinie publică, în autodistructiva întreprindere de magnificare a meritelor şi posibilităţilor adversarului şi de bagatelizare a propriului potenţial. Nu înţelegem dece se consumă atâtea tone de hârtie imprimată, pentru a crea şi întreţine o psihoză de dezastru, când ştiut este că prima condiţie a pierderii unei lupte este pierderea curajului, pierderea încrederii în propria forţă, în propriile posibilităţi de victorie.

Dar, în loc să ne pierdem timpul şi inventivitatea în a detecta pe „trădătorii" care împing opinia occidentală la disperare şi în a descoperi mobilele ce-i determină s'o facă, ni se pare mai nimerit a ne opri la mărturia incontestabilă a faptelor, singurele care, cum spun marxiştii, au valoare „obiectivă". Ne vom mulţumi a colecţiona faptele care zi de zi demonstrează cu mai multă evidenţă, cât de serios se întăreşte câmpul occidental. Plecăm fireşte dela premiza că astăzi Occidentul coincide în interese şi finalităţi cu lupta pe care noi încă de acum 30 ani am iniţiat-o. Credem că această premiză este exactă. Credem deasemenea că tardivitatea acestei coincidenţe nu este imputabilă nouă, ci orbirei pătimaşe şi acefaliei Occidentului. Noi fără vanitate — am intuit just şi am acţionat consecvent. Occidentul, sfâşiat în false şi fratricide lupte de clase şi între naţiuni, s'a înşelat şi a pierdut trei decade extrem de preţioase. Să sperăm că subt egida noului conducător, eşit din urna alegătorilor britanici, occidentalii se vor uni definitiv şi vor păşi ferm la acţiune.

Intre timp vom consemna deci evenimentele, demonstrând reculul continuu al sovietelor pe toate terenurile: politic, economic, militar, propagandistic. Aceasta nu pentru a ne „da speranţe" — nădejdea noastră în victoria finală fiind tot aşa de fermă ca acum 30 ani — ci pentru a fundamenta cu cifre şi argumente obiective o convingere ce prea des nu s'a sprijinit decât pe supranaturalul credinţei.

In anii imediat următori armistiţiului din 1945, sovietele ajunse deja în inima Europei, şi-au împlântat adânc tentaculele în tot trupul continentului şi şi-au consolidat, cu fiecare an, poziţiile. Stăpâne prin ocupaţie, a centrului, şi-au întărit treptat poziţiile în ţările ocupate, prin eliminarea succesivă a partidelor, a elitelor conducătoare, a Franţei, a bisericii şi prin transformarea regimurilor pseudo-democratice din Polonia, România, Ungaria, Bulgaria şi Yugoslavia, în regimuri pur comuniste, direct subordonate Moscovei.

In acelaş timp partidele comuniste, aceşti cai troieni ai Cremlinului în ţările rămase libere, s'au întărit preparându-se în vederea neîntârziatei ascensiuni la putere. Plecând dela poziţiile avantajoase ale „liberării", putând revendica în absenţa adevăraţilor patrioţi, eroismul şi patriotismul rezistenţei lor naţionale, partidele comuniste din Italia şi Franţa s'au impus ca formaţiile politice cele mai puternice din ţările respective.

Instaurarea labourismului în Anglia, avansul socialiştilor şi social-comuniştilor în ţările scandinave, „maturarea lentă dar sigură" a Germaniei către comunism, incitarea partizanilor comunişti în Grecia, ţintuirea la stâlpul infamiei a ultimului fascist Franco şi excluderea încăpăţânată a Spaniei dela orice colaborare eventuală cu Occidentul, iată tot atâtea etape către o comunizare progresivă a Europei. Progresivă şi pacifică. In faţa acestei perspective surâzătoare, Moscova nu ar fi avut decât să aştepte. Timpul lucra pentru Stalin: prin comunizarea cu paşi repezi a Continentului, prin dezagregarea tot aşa de rapidă a democraţiilor, hipnotizate de privirea hipnotică a şarpelui moscovit.

După cum însă naţional-socialismul, în certitudinea victoriei a pierdut războiul prin nefericita şi absurda politică rasială împotriva prizonierilor ruşi, consideraţi nu ca nişte aliaţi fireşti, cum erau, ci ca nişte animale infraumane, tot astfel Stalin, în preziua victoriei inevitabile a comis aceeaş greşeală plătită cu acelaş preţ.

In loc de a fi considerat naţiunile europene aşa cum îl învăţase Marx, profund dispreţuitor al Ruşilor — ca pe nişte entităţi istorice mature, apte a se guverna singure şi a găsi singure drumul „mântuirii comuniste", Stalin, îmbătat ca şi Hitler de aceleaşi înşelătoare aparenţe, a crezut că nu mai era necesar să respecte individualitatea fiecărei naţiuni comuniste şi că a venit timpul să dirigiuască totul, central şi imperialist, dela Cremlin în numele şi spre folosul exclusiv al naţiei majore, geniala, pravoslavnica şi teofora naţiune rusească.

Dela Romani, Europa nu a mai putut suporta niciodată jugul unei naţiuni unice şi superioare; călcând cu asiatică obtuzitate peste acest prim resort al sensibilităţii europene, Stalin avea să piardă nu achiesarea îngrozită a adversarilor, care deja îşi întinseseră grumajii spre tăiere, ci însăşi adeziunea aliaţilor săi cei mai fireşti, comuniştii.

Procesul de desafecţiune, început precum era firesc, mai întâi în statele satelite (v. deviaţionismul comuniştilor de primă oră, L. Pătrăşcanu), avea să ajungă la punctul de coacere în restul Europei, în 1950 anul în care pierderea Continentului şi implicit a viitorului războiu era consumată pentru Stalin. Intr'adevăr, în anul 1950, încep şi se continuă şi astăzi sciziunile în partidele comuniste occidentale şi regresul comunismului în general.

Chemaţi să decidă între interesele eventual contradictorii ale marii patrii sovietice şi ale patriilor lor, mulţi comunişti au tranşat dilema optând pentru patria lor respectivă. Primul a fost Tito, erou eponim (şi multă vreme suspectat în sinceritatea anti-moscovismului său) al neo-comunismului naţional. A fost urmat de comuniştii francezi: un grup de intelectuali, în frunte cu Jean Cassou şi Vercors, au părăsit partidul. David Rousset, fost redactor al unei foi comuniste, a început răsunătoarea lui campanie împotriva „universului concentraţionar", pe care-l cunoscuse personal la Buchenwald, dar pe care îl descoperea cu furia amantului înşelat în câmpurile de moarte lentă ce împânzesc întinsul paradisului sovietic. Ziarul „L'Humanité" îşi pierde jumătate din abonaţi, partidul 30% din aderenţi, Maurice Thorez era chemat la Moscova, iar în ultimile alegeri din toamna 1951, deputaţii comunişti îşi pierdeau poziţia de grup principal în Parlamentul francez.

Italia nu avea să aştepte. Valdo Magnani şi Aldo Cuchi, distinşi leaderi ai comunismului peninsular, aveau să-l părăsească pe Togliatti, acuzându-l de a fi mai mult rus decât italian. Iar socialistul Mateotti, după ce cochetase serios cu comunismul moscovit, avea să descopere că munca de sclav este peste tot muncă de sclav.

(continuare în pag. 14)

Şansele U.R.S.S.-ului

Care sunt şansele U.R.S.S.-ului în ipoteza unui nou conflict mondial? Părerile în această privinţă sunt natural împărţite. Insă realităţile militare vorbesc o limbă elocventă.

La sfârşitul celui de al doilea răsboi mondial, Rusia dispunea de trei sute de divizii de infanterie, cu efective neobişnuit de mari. Forţele ei blindate şi motorizate — în mare parte dotate cu material american — erau bine înzestrate din punct de vedere tehnic şi unele tipuri de tancuri erau socotite mai bune decât cele apusene, în special cele de tipul T-34 şi Stalin. Aviaţia sovietică, deşi nu era un factor de neglijat nu se putea compara cu aviaţiile anglo-americană şi nici măcar cu cea germană, oricât de slabă ar fi fost aceasta pe frontul de răsărit în ultima fază a răsboiului.

Succesele obţinute de armata roşie în 1944—1945 nu au avut loc, decât după ce începuse invazia gen. Eisenhower în Franţa. Generalul englez Fuller socoteşte că în vara lui 1944, forţele ruseşti de front depăşeau 4 mil. şi jum. de oameni, iar în faţa lor, armatele germane — la care trebuiesc binînţeles adăogate efectivele armatelor române şi finlandese — nu întreceau un milion şi jumătate. Superioritatea numerică rusească în trupe, Fuller o socoteşte în relaţia de 3 : 1, iar acea în material de aproape 5 : 1. In consecinţă, operaţiile armatei roşii, dela 10 Iunie 1944 şi până la sfârşitul răsboiului, cu toată amploarea spaţiului parcurs, nu pot fi socotite ca fapte militare de importanţă epocală. In adevăr, gen. Govorov n'a putut să străpungă linia Mannerheim decât între 10 şi 20 Iunie 1944, adică după începutul invaziei americane pe continent. Un alt factor care a intervenit în favoarea Ruşilor, a fost lipsa de carburanţi, care a imobilizat diviziile blindate germane pe frontul răsăritean. O consecinţă directă a întoarcerii de front a României.

Succesele ruseşti din Silezia, în Februarie şi Martie 1945 au fost accelerate de lipsa de carburanţi a armatei germane. La capul de pod dela Baranow, cele 1200 tancuri germane concentrate în acest sector ameninţat, erau condamnate din lipsă de carburanţi la inactivitate şi s'au pierdut.

In afară de aceasta, bombardarea uzinelor de petrol sintetic de către aliaţi, după însăşi mărturisirile lui Stalin, a contribuit foarte mult la succesul ofensivelor sovietice.

Cele două unice armate blindate germane care mai dispuneau de un echipament tehnic suficient, au fost măcinate în decursul bătăliei din Belgia din iarna 1944—45, iar după ce au fost refăcute, n'au mai putut interveni decât prea târziu în luptele finale din Ungaria, în parte şi din cauza distrugerii reţelei de comunicaţii germane. In schimb Ruşii dispuneau în toate cele şapte sectoare ale frontului lor de 23 armate blindate. Iar în momentul ultimei ofensive ruseşti împotriva Berlinului dela 17 Aprilie 1945, în faţa mareşalilor Koniev şi Jukov, nu se mai găseau forţe germane de importanţă şi chiar cele existente au fost serios handicapate de ocuparea aproape a întregii Germanii de către anglo-americani.

Tot aşa zisul răsboi sovietic împotriva Japoniei, din 8 până în 14 August 1945, nu trebuie socotit drept o operaţie strategică de importanţă. In vremea aceasta, forţele japoneze erau total epuizate prin atacurile aeriene americane, încoronate de aruncarea bombelor atomice asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

Este clar că între 1945 şi 1951, şi-au mărit forţele în mod considerabil. Pe când Rusia, la sfârşitul celui de al doilea răsboi mondial, nu reprezenta decât un bloc de 200 mil. oameni, Cremlinul mai dispune astăzi şi de cei 100 mil. ai statelor satelite europene şi într'o anumită măsură de cei 400 mil. oameni ai noului aliat chinez. U.R.S.S. a putut în afară de aceasta, să obţină planurile armelor noi germane şi chiar un număr considerabil de technicieni germani. In consecinţă, armata sovietică dispune de armele V-1 şi V-2, de ultimele invenţii germane în materie de răsboi submarin (Snorkel) şi de avioane cu reacţie de tip perfecţionat, după cum reiese din ultimele lupte din Coreea. Şi-au mai procurat prin furt, unele modele recente de avioane, care în timpul răsboiului au aterizat forţat în Siberia, prin cumpărare ultimele turbine de tipul Rolls-Royce, iar prin spionaj secretul bombei atomice. Industria grea de răsboi sovietică a putut să repare în cea mai mare parte stricăciunile cauzate de răsboi şi şi-a asigurat în statele satelite considerabile stocuri, rezerve miniere şi forţe de muncă.

Şi a mai realizat progrese considerabile în pregătirea răsboiului bacteriologic.

Este însă evident, că cu toate acestea, U.R.S.S. şi statele satelite nu sunt în stare nici astăzi să ducă un răsboi de proporţii uriaşe împotriva lumii libere. Fără îndoială armatele roşii ar putea pătrunde adânc în dispozitivul de apărare al forţelor atlantice, însă s'ar lovi foarte repede de o contra-ofensivă, care ar putea să pornească din Anglia, Spania şi mai ales din Turcia şi care ar ameninţa forţele sovietice cu o catastrofă sigură, din cauza superiorităţii aero-navale aliate. Rusia n'ar avea deci decât şansa unui succes iniţial.

Obiectivele de importanţă militară ale industriei sovietice se găsesc astăzi practic toate în raza de acţiune a aviaţiei americane de bombardament, pe când cele americane sunt încă practic inaccesibile aviaţiei roşii. In consecinţă, unica şansă a Cremlinului este acţiunea de propagandă revoluţionară.

Ştim că răsboiul este inevitabil din cauza structurii ideologice a regimului comunist. Dar primejdia adevărată nu constă în forţele armate, ci în propaganda revoluţionară, care încearcă să paralizeze forţele apărării apusene. Ea va fi învinsă, dacă fiecare îşi dă seama de datoria lui de a contribui la combaterea cu toate mijloacele a duşmanului de ambele părţi ale cortinei de fier, deoarece colosul stă totuşi pe picioare de lut.

Denunţuri şi denunţători

(urmare din pag. 2)

lată. Speranţa că într'o bună zi, nivelul general al preocupărilor noastre se va ridica nu trebuie abandonată.

Dar problema denunţurilor, care au devenit o adevărată plagă, are şi alte aspecte. Dacă ele sunt folosite ca o armă pentru eliminarea concurenţilor, ele sunt uneori motivate, sincer sau abil cu nevoia de a ne apăra împotriva infiltraţiilor de agenţi comunişti şi cu obligaţia de lealitate faţă de ţările care ne dau azil. Să ne închipuim o clipă, cu seriozitate, că D-nii Vişoianu şi Creţeanu şi-au pus următoarea problemă: Dl. Malaxa a reuşit să-şi facă o poziţie în America şi susţine gruparea Rădescu. Amândouă lucrurile ar trebui să ne bucure ca Români, chiar dacă Dl. Malaxa personal nu e simpatic, iar Dl. gen. Radescu este un adversar. Insă există indicii sau bănuieli că întreţine sau ar putea întreţine o colaborare cu comuniştii (că indiciile sau bănuielile nu au fost serioase o dovedeşte prelungirea permisului de şedere. Iar uşurinţa cu care Comitetul a acceptat posibilitatea principială a unei colaborări cu regimul comunist, dacă n'ar fi o motivare ipocrită, ar constitui o indicaţie pe care ne repugnă să o formulăm. Dacă pentru trecut atitudinea pro-sovietică a D-lui Vişoianu este dovedită, nu există niciun element care să ne îngăduie să credem că diferitele acţiuni ale Comitetului servesc şi altfel decât întâmplător scopurile urmărite de regimul comunist: paralizarea şi risipirea emigraţiei. Nu sinceritatea conversiunii actuale a D-lui Vişoianu la anti-sovietism o punem la îndoială, ci capacitatea d-sale de a face rodnică această atitudine). Cu alte cuvinte, conflictul ar fi fost următorul: interesul românesc ar fi cerut ca Dl. Malaxa (ca de altfel orice Român) să rămână în Statele Unite, dar lealitatea faţă de ţara gazdă cerea denunţarea lui. Şi acest conflict între două obligaţiuni s'ar putea ivi, sau ar putea fi invocat şi în alte cazuri.

Dar dacă este legitim ca fiecare ţară să-şi apere siguranţa şi astfel să fie informată de orice activitate a beneficiarilor dreptului de azil, care se desfăşoară în această direcţie, această informare se face prin serviciile obişnuite. Desigur cu concursul unor angajaţi dintre persoanele care au circulaţie în cercurile respective, în cazul nostru dintre Români. Câtă vreme aceştia îşi îndeplinesc serviciul în mod corect, activitatea lor este legitimă şi ea nici nu ne stânjeneşte, fiindcă problemele noastre nu au atingere cu viaţa ţărilor care ne dau azil, ci se îndreaptă spre combaterea comunismului. Dar obligaţia noastră de lealitate faţă de aceste ţări nu poate fi mai mare decât aceea care incumbă naţionalilor lor. Aceasta priveşte obligaţia de denunţare a crimelor de drept comun şi a infracţiunilor care ating ordinea publică şi siguranţa statului. Lupta pe care noi o ducem împotriva comunismului nu este acoperită de legile care apără siguranţa statelor. Numai persoana şi libertatea noastră sunt apărate, numai ele se găsesc sub protecţia pe care legile oricărei ţări le acordă individului: adică mai brutal spus, poliţiile statelor în care trăim, nu vor interveni, decât dacă se încearcă asasinarea sau răpirea unuia dintre noi, sau dacă este vorba de o activitate care primejduieşte siguranţa statului respectiv. Acestea nu constituie decât misiuni excepţionale ale agenţilor comunişti. Obişnuit acestea prevăd informarea şi diversiunea în emigraţie. Adică o descriere a persoanelor, cu calităţile şi cusurile fiecăruia, pentru a se stabili cât de periculoşi suntem fiecare dintre noi şi o identificare a activităţilor, pentru ca astfel să se ajungă la firul care ne leagă de cei din ţară. Diversionismul tinde la paralizarea acţiunilor: prin denunţuri, calomnii, neînţelegeri.

Impotriva acestor activităţi, poliţiile nu ne protejază. Denunţarea agenţilor care îndeplinesc aceste activităţi nu îi scoate din circulaţie, fiindcă activitatea lor nu este pedepsibilă, ci numai le semnalează că au fost identificaţi. Iar la acţiunea pe cale administrativă, un stat de drept nu recurge decât în mod excepţional. Apărarea noastră trebuie să ne-o facem singuri: prin identificarea, izolarea şi paralizarea lor, prin deprinderea unei discipline a secretului în jurul acţiunilor, a adevăratelor acţiuni, nu în jurul vieţii noastre zilnice nevinovate.

Deaceea, denunţuri de felul celui practicat de D-nii Vişoianu şi Creţeanu nu pot fi motivate nici chiar ipocrit, ca fiind impuse de nevoia de apărare a noastră a exilaţilor sau de lealitate faţă de ţara azil. Şi folosite ca o armă împotriva concurenţilor nu duc la nimic. A fi satisfăcut că ai dat o lovitură adversarului, fiindcă i-ai pricinuit neplăcerea unei declaraţii la poliţie, nu e numai abject, este şi minor. Căci un adversar nu se zgârie.

Timpul lucrează pentru noi

(urmare din pag. 13)

chiar dacă este ordonată de sbirii marei patrii moscovite. Membrii înscrişi în partidul comunist al lui Togliati aveau să scadă dela 2 milioane trei sute de mii la un milion şase sute de mii (31%).

Acelaş proces se verifică în celelalte ţări europene. Comuniştii pierd în Austria 50.000 membri (din 150.000), deci 33%. In Belgia ajung dela 100.000 la 35.000, pierzând 65%. In Olanda dela 50.000 la 33.000, pierzând 34%; în Norvegia dela 40.000 la 14.000, pierzând 65%; în Suedia dela 60.000 la 33.000, pierzând 45%; în Anglia dela 60.000 la 40.000, pierzând 33% şi neputând obţine la ultimile alegeri niciun deputat.

Dezagregarea nu este mai puţin reală, deşi ascunsă în ţările satelite. Cum s'ar explica altfel periodicile epurări şi spectacularele procese intentate fruntaşilor comunişti, acuzaţi de deviaţionism, titoism sau pur şi simplu trădare.

Pierderea de poziţii pe terenul politic nu este însă decât unul din aspectele recului Stalinian.

Cronologie 1940—1951

1940

(urmare)

Septembrie 7: Judeţele Durostor şi Caliacra (Cadrilaterul) sunt cedate Bulgariei. La tratativele care au avut loc la Craiova şi care au fost începute la 19 August, delagaţia română a fost condusă de dl. Alex. Creţeanu.

Gen. Antonescu trimite telegrame lui Hitler şi lui Mussolini, prin care îi asigură că viitorul României stă într'o strânsă unire cu puterile Axei.

Intr'o nouă proclamaţie adresată poporului român, gen. Antonescu arată că pentru prima dată în cariera sa a trebuit să calce un jurământ, cerând abdicarea suveranului pe care jurase să-l servească.

Septembrie 8—10: măsurile luate de gen. Antonescu pentru consolidarea regimului său: controlul averilor foştilor demnitari; verificarea întrebuinţării în ultimii 5 ani a fondurilor secrete, care la acea dată se cifrau la suma de 2 miliarde lei; se numeşte o comisiune care să verifice acordările de devize în ultimii 5 ani; verificarea întrebuinţării fondurilor pentru înzestrarea armatei în ultimii 10 ani; numirea unei comisiuni care să revizuiască procesele politice din ultimii 8 ani; se desfiinţează rangul de ambasador; se disolvă Straja Ţării; se introduce ca singură uniformă pentru ofiţeri, uniforma kaki; se confiscă acţiunile deţinute de fostul rege; este desfiinţat consiliul de coroană; sunt interzise sectele; sunt scoşi din cadrele armatei 10 generali şi 1 contra-amiral.

Septembrie 11: Armata română este demobilizată.

Septembrie 12: Disolvarea Comisiunii Internaţionale a Dunării.

Intre 5—12 Septembrie a avut loc la Viena o conferinţă a Dunării, care a disolvat Comisiunea Internaţională a Dunării, înfiinţată prin tratatul dela Versailles. Competinţa acestei Comisiuni, care se întindea pe parcursul Dunării fluviale dela Ulm la Brăila, a fost restrânsă între Passau-Brăila, în urma repudierii de către Reich la 14 Noembrie 1936 a acestor clauze, iar după ocuparea Austriei, a fost din nou mărginită între Bratislava şi Brăila. Tot atunci sediul Comisiunii a fost mutat dela Viena la Belgrad.

Septembrie 14: decret pentru apărarea economiei, pe baza căruia se pot numi comisari ai guvernului. Legea introduce deasemenea infracţiunea de sabotaj economic.

Printr'un decret semnat de M. Sa Regele şi de gen. Antonescu este proclamat Statul Naţional Legionar. Decretul cuprindea următoarele dispoziţiuni:

1. România devine stat naţional legionar.
2. Mişcarea Legionară este singura Mişcare recunoscută în noul stat.
3. Gen. Antonescu este conducătorul statului naţional legionar şi şef al regimului legionar.
4. Horia Sima este comandantul Mişcării Legionare.
5. Prin intrarea în vigoare a acestui decret încetează luptele între fraţi.

(Deşi mişcarea legionară a acceptat participarea la guvern după edictarea acestei legi, ea nu reprezenta poziţia adoptată de mişcare. In cursul lunii Octombrie 1940, în mai multe consilii de miniştri, vice-preşedintele consiliului de miniştri, dl. Horia Sima a cerut gen. Antonescu ţinerea unor alegeri libere, cu participarea tuturor partidelor politice româneşti. Acest lucru a fost respins de către gen. Antonescu, pe motivul că mişcarea legionară şi-a pierdut popularitatea şi ar putea să cadă în alegeri.)

Septembrie 15: Se constituie următorul guvern: Preşed. al Cons. de min. şi min. al Apărării Naţionale: gen. Antonescu; subsecretari de stat la apărarea naţională rămân foştii subsecretari de stat din cabinetul precedent la cele trei ministere contopite cu ministerul apărării naţionale; Vice-preşed. al cons. de min.: Horia Sima; Interne: gen. Petrovicescu, subsecretar de stat: Rioşanu; Externe Mihail Sturza; Economie Naţională: prof. G. N. Leon, având ca subsecretari de stat pentru petrol pe Dumitriuc şi pentru problemele populaţiei din teritoriile cedate pe Corneliu Georgescu; Coordonarea economică: col. Dragomir (şeful secţiei economice din M. St. M.); Finanţe: Gh. Creţianu, cu subsecretari de stat Const. Papanace şi Protopopescu; Agricultura: Ing. Mareş; subsecretar de stat: Petre Nemoianu; Instrucţie: prof. Traian Brăileanu; Justiţie: Mihai Antonescu; Muncă şi sănătate: Vasile Iasinschi; Comunicaţii: Ing. Pompiliu Nicolau. Subsecretar pentru presă şi propagandă Alex. Constant.

Septembrie 17: Se publică schimbul de note dintre guvernul sovietic şi cel român, privitoare la incidentele de frontieră care au avut loc în ultimul timp. In nota sovietică se pretindea că avioane militare româneşti au sburat peste teritoriul sovietic şi că grănicerii români s'au dedat la acte de provocare. Nota română de răspuns contesta exactitatea afirmaţiilor sovietice. Guvernul român declara totuşi că pentru a menţine relaţiile prieteneşti cu URSS, avioanele româneşti au primit ordinul de a nu mai sbura peste teritoriul din apropierea graniţei ruso-române. Deşi incidentele au fost provocate de grănicerii sovietici, grănicerii români au primit ordinul de a nu face în niciun caz uz de armă, în afară de împrejurarea că teritoriul României va fi violat în mod vădit.

Septembrie 26: Cinci cetăţeni englezi au fost arestaţi sub bănuiala de spionaj şi sabotaj. Protestul ministrului englez la Bucureşti, referitor atât la arestare cât şi la tratamentul aplicat celor arestaţi, a fost respins de ministerul de externe, care a arătat că din cercetările făcute reese implicarea celor arestaţi în planuri de sabotaj în industria petroliferă.

Ulterior, deşi existau suficiente elemente care dovedeau vina celor arestaţi, ei au fost puşi în libertate şi expulzaţi.

Septembrie 27: Se numesc comisari ai guvernului la toate societăţile petrolifere.

Septembrie 28: In baza legii privitoare la statutul evreilor, Consiliul de miniştri decide expropierea bunurilor rurale evreeşti, stabilind totodată şi modul de despăgubire a foştilor proprietari.

Octombrie 1: Ministerul de externe anunţă denunţarea tratatelor regionale în care România se mai găsea angajată. Singurul tratat care mai era în vigoare la acea dată era tratatul pentru Inţelegerea Balcanică.

Octombrie 5: Comisiunea pentru revizuirea procesului politic intentat lui Corneliu Codreanu îşi începe lucrările audiind pe fostul ministru de justiţie Victor Iamandi, pe preşedintele Curţii de Casaţie Militară Radu Pascu, pe col. Zeciu, prim-procurorul tribunalului militar şi pe maiorii Macoveanu şi Dinulescu, care au avut un rol activ în asasinarea lui Corneliu Codreanu.

Octombrie 6: Mare adunare în Bucureşti organizată de Mişcarea Legionară la împlinirea unei luni dela schimbarea de regim. In discursurile ţinute de gen. Antonescu şi dl. Horia Sima s'a subliniat deplina înţelegere între Mişcare şi gen. Antonescu. Gen. Antonescu cere tuturor Românilor să se înscrie în Mişcare, iar Mişcării Legionare să-şi deschidă rândurile pentru toţi aceia care ar voi să i se alăture.

(Acest lucru a fost acceptat de conducerea mişcării legionare numai după multă împotrivire şi ca un sacrificiu pentru buna înţelegere cu gen. Antonescu. El acuza mişcarea că se menţine pe o linie de sectarism şi că împiedică prin aceasta pe aceia care ar voi să se apropie de ea.)

Se înfiinţează un Minister al Coordonării Economice, ale cărui atribuţiuni erau: studierea posibilităţilor economiei româneşti, elaborarea planurilor economice, coordonarea activităţii economice a diferitelor departamente şi conlucrarea cu Marele Stat Major în caz de mobilizare sau răsboi.

Octombrie 9: Vice-preşedintele consiliului de miniştri, Horia Sima protestează într'un discurs ţinut la Braşov, împotriva atrocităţilor comise de autorităţile maghiare în Transilvania de nord. A arătat că Ungurii crează o situaţie de nelinişte care ameninţă pacea. Sfârşitul discursului constituia un avertisment.

A doua zi, la 10 Octombrie 1940, delegaţia română la tratativele dela Budapesta pentru soluţionarea problemelor derivând din cedarea Transilvaniei de nord a înmânat o notă de protest referitoare la tratamentul aplicat populaţiei româneşti, anunţând în acelaş timp, că România supune această problemă guvernelor italian şi german, în conformitate cu prevederile arbitrajului dela Viena.

In urma cererii româneşti, s'a constituit o comisiune de anchetă italiano-germană, compusă din contele Ruggieri şi Altenburg. România a fost reprezentată prin dl. Davidescu, iar Ungaria prin contele Csaki (nu ministrul de externe). In cursul lunii Octombrie 1940, comisiunea a vizitat diferite localităţi din Transilvania. Nu s'a obţinut însă niciun rezultat concret.

Referitor la problema Transilvaniei se găseşte în „Die geheime Front", la pag. 287, următoarea afirmaţie: „In relaţiile dintre legionari şi Germani, opoziţia acestora faţă de cel de al doilea arbitraj dela Viena a creat un alt moment greu. Legionarii cereau revizuirea lui pentru a se ţine seama de graniţele etnografice."

Octombrie 10: Preşedintele Roosevelt ordonă blocarea fondurilor româneşti în Statele Unite, care la acea dată se cifrau la suma de cca 100 milioane dolari.

Octombrie 12: Ministrul britanic la Bucureşti dă instrucţiuni tuturor cetăţenilor britanici să părăsească România.

Octombrie 13: Se anunţă oficial că pe baza garanţiei primită la Viena, guvernul român a cerut şi guvernul german a acceptat să trimită în România o misiune militară de instrucţie şi o unitate de aviaţie de vânătoare, care să apere terenurile petrolifere.

Oficial, trupele germane au intrat pe teritoriul ţării la 12 Octombrie, iar, la 14 Octombrie a fost primită în Bucureşti misiunea comandată de gen. Hansen.

Referitor la intrarea trupelor germane în România, atât „Die geheime Front", cât şi „Memorial Maréchal Antonescu" afirmă că ea este urmarea unui acord încheiat încă din timpul regelui Carol II şi că cererea a fost reînoită de către generalul Antonescu, imediat după 6 Septembrie. Iniţial ar fi fost vorba de un acord încheiat între Moruzoff, fostul şef al serviciului secret român şi colonelul Bentivegni, ca reprezentant al Amiralului Canaris, privind apărarea regiunii petrolifere împotriva actelor de sabotaj plănuite de Englezi.

Octombrie 14: Un mare număr de Englezi, precum şi cea mai mare parte a personalului legaţiei engleze din Bucureşti, în frunte cu ataşatul militar englez, părăsesc România.

Octombrie 19: A avut loc, sub preşedenţia gen. Antonescu şi cu participarea ministrului de interne, o conferinţă a funcţionarilor siguranţei, în care s'au examinat rezultatele cercetărilor dela Iaşi şi Suceava, aceasta în urma plângerilor că au avut loc acte arbitrare împotriva libertăţii personale. Gen. Antonescu a stabilit că aceste plângeri au fost neîntemeiate şi s'a decis ca autorii acestor plângeri neîntemeiate să fie deferiţi justiţiei.

Octombrie 20: Comisiunea de Control dela Casaţie şi Ministerul de Justiţie ordonă arestarea şi punerea sub acuzaţie a unui număr de foşti demnitari ai regimului Carol II, vinovaţi de asasinarea lui Corneliu Codreanu şi a celorlalţi legionari. Au fost arestaţi: gen. Gabriel Marinescu, gen. Bengliu, col. Zeciu, Gen. Argeşanu, col. Dan Pascu, col. Gherovici, maior Macoveanu şi maior Dinulescu.

Octombrie 21: Se introduce măsura de camuflare a luminilor în Bucureşti şi zona petroliferă.

(Publicarea cronologiei continuă.)

Biblioteca Română din Freiburg

Împlineşte în curând doi ani şi jumătate de existenţă şi activitate neîntreruptă.

Recunoaşterea ei ca persoană juridică a avut loc la 21 Julie 1950, iar inaugurarea oficială cu actul creştinesc tradiţional de sfinţire s'a făcut la 17 Decembrie 1950.

Scopul pentru care a fost creată este eminamente cultural. Câţiva Români pribegi, iubitori şi cunoscători ai slovei româneşti în vârtejul unei vieţe sbuciumate, au sesizat nevoia unei instituţii care să adune la un loc toate cărţile şi documentele româneşti sau privitoare la România. Au donat la început tot ce aveau ei. Au făcut apoi apel la personalităţi române şi streine, în măsură să înţeleagă şi să sprijine acest început.

Împrejurările au voit ca unul dintre iniţiatorii şi animatorii Bibliotecii Române din Freiburg să fie profesorul Virgil Mihăilescu, care a lucrat şi la Academia Română. In înjghebarea şi orânduirea bibliotecii, el a pus toată dragostea şi priceperea de care era capabil. Biblioteca dispune astăzi de peste 2000 cărţi şi documente româneşti, care stau la dispoziţia Românilor din pribegie, mai ales pentru lucrări de documentare în toate domeniile.

Biblioteca a scos la multiplicator 2 volume de poezii de Eminescu, un volum de folclor românesc, „Fără Ţară", poezii populare adunate de I. Dimitriu şi catalogul bibliotecii. Biblioteca mai are şi un oficiu de librărie unde se vând cărţile româneşti apărute în pribegie.

Comunitatea Românilor din Spania

Intr'o atmosferă de un înalt patriotism şi un sentiment profund de unire, s'a creat în Madrid, Comunitatea Românilor din Spania. La convocarea făcută de o comisie organizatoare adhoc, s'au reunit în adunare generală, Duminică 28 Octombrie 1951, în Aula Consiliului de Cercetări Ştiinţifice, majoritatea Românilor stabiliţi în Madrid. Cei din provincie, în număr de 14, au trimis adeziunea lor şi delegaţii de reprezentare.

Sub preşedenţia dl. Prof. Ion Protopopescu, ...tator fiind dl. Walter Popan- şi secretar dl. Dr. Valeriu Turgai, s'a deschis şedinţa în care s'au aprobat statutele şi s'a ales Comitetul de Direcţie.

Scopul comunităţii este de a uni efortul tuturor Românilor din Spania, spre a se ajuta reciproc, spre a înlesni studiile Românilor în universităţile spaniole şi spre a strânge relaţiile culturale dintre poporul român şi cel spaniol. Comunitatea va face cunoscută prin orice mijloc situaţia ţării noastre, care zace sub ocupaţia rusească.

Prin asistenţa Dl. Niculae Dimitrescu, Ministrul României la Madrid şi a altor personalităţi importante, actul a căpătat semnificaţia unei adeziuni totale din partea majorităţii Românilor din Spania.

Comitetul care va administra comunitatea pe timp de un an, proclamat ales de către Adunarea Generală, prin vot secret, este următorul:

Preşedinte:	Gheorghe Demetrescu
Vice-Preşedinte:	George Uscătescu
	Traian Popescu
Secretar General:	Aurel Răuţă
Cassier:	Dr. Valeriu Turgai
Membri:	Aron Cotruş
	Dimitrie Ardelean
	Ion Protopopescu
	Vladimir Petrovici
	Nicolae Maritzia
	Walter Popan
Cenzori:	Ciril Popovici
	Ilie Vlad Sturza
	Tuliu Başiu

Acţiunea din Spania

După lungi şi grele tratative cu autorităţile Vaticanului şi cu guvernul spaniol, părintele Dr. Florian Müller a primit aprobarea de a duce studenţi şi intelectuali români în Spania, asigurându-li-se burse şi posibilităţi de a studia în colegiile catolice spaniole.

La 2 August 1951 Sfinţia Sa a inaugurat Căminul Român la Madrid.

Când Excelenţa Sa O'Hara, Nunţiul Apostolic din Bucureşti a fost expulzat de regimul comunist din Ţară, la primirea ce s'a făcut Excelenţei Sale de pelerinii români la Roma, refugiaţii români au rămas impresionaţi de ataşamentul Excelenţei Sale şi al Monsignorului Kirk, Secretarul Nuntiaturii faţă de poporul român.

Bazat pe această dragoste a Monsignorului Kirk pentru poporul român, Vaticanul i-a încredinţat Misiunea din Spania.

La 1 Octombrie Mgr. a revenit din America în Europa pentru preluarea Misiunii. Prea Cucernicia Sa va da, tuturor studenţilor refugiaţi români, fără deosebire, posibilitatea de a studia. Totdeodată va crea la Madrid un puternic centru de spiritualitate românească.

In urma recomăndării Nuntiului Apostolic O'Hara şi cu aprobarea şi binecuvântarea Congregaţiei Bisericii Orientale, Mgr. Kirk îşi va extinde activitatea sa asupra tuturor Misiunilor Române Unite din Europa.

---

8 Noembrie la Salzburg. Ziua M. S. Regelui a fost sărbătorită la Căminul Românesc în cadrul unei adunări festive, la care au participat toţi Românii refugiaţi. Te-Deumul a fost oficiat de părintele Florian Müller şi corul coloniei a intonat Imnul Regal. A vorbit apoi părintele Müller, invocând ajutorul ceresc pentru salvarea Neamului şi ocrotirea Monarhiei. Dl. Puiu Traian, preşed. Comitetului Român, a arătat însemnatatea zilei şi a urat M. S. Regelui, ca sub ocrotirea Arh. Mihail să conducă poporul român la biruinţă. Dr. I. V. Emilian, referentul cultural al Misiunii Române Unite a arătat pericolul pe care-l prezintă comunismul pentru fiinţa poporului nostru şi importanţa Monarhiei în lupta lui, de rezistenţă. La sfârşit s'a trimis o telegramă M. S. Regelui. Corul coloniei a intonat cântece naţionale şi patriotice.

Corespondenţa pentru „Vestitorul", precum şi publicaţiile pentru schimb se vor trimite pe adresa:
Sandu Marin, SALZBURG, Elisabethstraße 38, Austria

A FI „FOST"

(urmare din pag. 3)

mentară. Este exact că „România Viitoare" nu putea face altceva, decât să rămână la nivelul la care s'a aşezat atacul, adică să răspundă precis şi limitat la acuzaţiile formulate, privind trecutul persoanelor puse în discuţie şi problema apartenenţii lor la PNŢ. Dar toate celelate publicaţii, care au socotit că este locul să nu respingă publicarea scrisorii în forma în care a fost trimisă, deşi uneori au socotit că acuzaţiile aduse sunt atât de grave, încât pentru publicarea lor au nevoie de o declaraţie autentică prin care autorul să-şi asume responsabilitatea, ar fi avut o altă datorie. Trebuiau să nu se oprească la faptul trivial al unui atac calomnios. E o întâmplare măruntă această acţiune a „Comitetului executiv al tineretului naţional-ţărănesc în exil", împotriva „Comitetului provizoriu al tineretului PNŢ in exil". Dar există în ea ceva tipic, care trebuia revelat şi combătut (sau poate, de către alţii apărat).

S'au găsit implicate în aceasta controversă două grupuri: unul a fost în stare să scoată o revistă, în care să pună probleme şi să caute soluţii (pentru a nu da loc la niciun fel de confuzii, declarăm că recunoaşterea acestui fapt nu înseamnă aici şi exprimarea unei păreri asupra rezultatului acestor eforturi). De cealaltă parte, un grup care cere cuvântul în numele a ceeace au fost, punând principiul că „nu poate fi, decât cel care a fost". Aceasta e trăsătura tipică, ce ar fi trebuit adusă în discuţie, acesta este principiul faţă de care trebuie luată o atitudine şi spus răspicat un punct de vedere. De triumful, sau de respingerea acestui principiu, atârnă mult în viaţa noastră de exilaţi şi în lupta împotriva comunismului pe care trebuie să o ducem. Căci în afară de această luptă, din păcate, mai există una, între cei care „au fost" şi cei care „sunt".

Nu s'a formulat niciun atac, pentru fapte din prezent ale redactorilor dela „România Viitoare". Nu s'a afirmat că cele scrise acolo nu sunt pe linia tradiţională a partidului, sau că nu contribuie la pregătirea luptei noastre comune, sau că problemele sunt greşit alese sau puse, sau superficial tratate, în sfârşit niciunul din atacurile care ipotetic s'ar fi putut formula. Nici nu s'au plâns că au fost împiedicaţi să exprime şi alte puncte de vedere, care după părerea lor ar reprezenta o contribuţie folositoare la acţiunile partidului lor. Căci n'au cerut dreptul de a vorbi, ci numai pe acela de a împiedica pe alţii să vorbească, nu dreptul de a face ceva (care nici nu se cere), ci de a împiedica pe alţii să facă. Vreun motiv în toată această acţiune? Niciunul. Vreun scop urmărit? Niciunul. O atitudine pur negativă: înlăturarea a ceva ce este, dar nu pentru a pune altceva în loc. Este un semn de sănătate politică, faptul că în acest caz, partidul naţional-ţărănesc nu s'a alăturat acestui punct der vedere.

Sarcinile noi nu cer întotdeauna oameni noi, dar cer eforturi noi dela toţi iar cei care nu le pot depune, sunt înlăturaţi. Nu de oameni, ci de evenimente. Pentru meritele trecute, singura răsplată este epitaful sau statuia.

Fără îndoială trecutul fiecăruia interesează şi poate fi evocat în cursul luptei politice. Lăsând la o parte faptele infamante şi trădarea, definită juridic şi riguros, acest trecut nu interesează decât când se referă la personalităţi, care prin acţiunile lor pot influenţa soarta noastră a tuturor şi cursul istoriei şi numai în măsura în care se proectează în prezent şi îl explică, dând indicaţii pentru viitor. Singurul lucru ce interesează, care trebuie să intereseze sunt atitudinile şi acţiunile prezente, prin care se asigură viitorul. Să ne îndreptăm deci atenţia asupra acestora, desprinzându-le pe cât se poate de oamenii care le susţin, sau le execută. Ideile sunt adevărate sau nu, acţiunile sunt oportune sau nu, prin ele însile, nu din cauza oamenilor care le promovează.

Spre a nu fi striviţi sub greutatea sarcinei pe care o purtăm, suferinţele ţării, să încercăm să ne precizăm mereu poziţiile şi să formulăm regulile de acţiune cărora înţelegem să ne supunem. Poate că adâncimea şanţurilor care ne despart nu va mai apărea atât de mare, dacă vom descoperi că respectăm aceleaşi legi.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.